

Colofon

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:

dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Voor advertenties : willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 25,- en een abonnement per post kost € 35,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

Advertentie omslag:

Hele pagina	- € 500,- per jaar
Halve pagina	- € 250,- per jaar
Kwart pagina	- € 125,00 per jaar

Advertentie binnenzijde:

Hele pagina	- € 120,- voor 1 uitgave
	- € 440,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 65,- voor 1 uitgave
	- € 220,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 30,- voor 1 uitgave
	- € 110,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 20,- voor 1 uitgave
	- € 60,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpskrant Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Ook kunt u klachten melden via de Buitenbeter app.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de

Voorwoord

Trots op een tien.

U pakte de dorpskrant van de mat of uit de bus en ik hoor u denken: "wat is dit voor een blad?"

U heeft de geheel vernieuwde dorpskrant in handen. Na 10 jaar mag het blad een nieuwe jas aan! Een frisse binnenkant die minder papier kost maar waar evenveel in staat! We beginnen aan de 10e jaargang van onze dorpskrant Nederhemert. Iets om een ietsje pietsje fier op te zijn zoals ze het in België zeggen. Want 'trots op iets zijn'... dat zeggen we als echte *Hèmertse miense* niet zo gauw. We werken hard en de resultaten zijn conform het werk. En zit het tegen, dan wordt dat doorgaans geaccepteerd en wordt er vervolgens wat harder aan getrokken. Om tot de 10e jaargang te komen is ook hard gewerkt. Door de redactie in het samenstellen, de interviews, het verzamelen, het regelen. Het enthousiasme, de nieuwsgierigheid, het activeren en motiveren. Door de mensen in het dorp die elk kwartaal weer zorgen voor input, creativiteit, enthousiasme, het meewerken, het zelf aanleveren van ideeën, stukjes en foto's. Het halen van tien jaar. Het doet mij denken aan het halen van een tien als je een repetitie had. Bijna niemand haalt een 10 door er niets voor te doen. Werken, leren, verdiepen, schrijven, kijken, luisteren. Allemaal aspecten om die tien te halen. Wel en wee, Heden en verleden is er met elkaar gedeeld. Om even een cijfer te noemen: In de afgelopen 9 jaar zijn er liefst 250 geboortekaartjes geplaatst, tientallen bruidsparen, jubilerende stellen maar ook heel veel mensen die ons ontvallen zijn stonden er in. We kijken dankbaar terug en hoopvol vooruit. Hopelijk mag het ons gegeven zijn ook deze tiende jaargang weer te vullen met nieuwe herinneringen!

Gerda Kooijman-
Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Het einde van het jaar is weer aangebroken. Een jaar, waarin we nog steeds met Corona te maken hebben, waardoor we nog steeds als dorpsraad niet veel hebben kunnen ondernemen.

Voor de dorpskrant is dit 1^e uitgave van de 10^e jaargang.

Vanaf nu zullen we alle uitgaven in kleur laten drukken. De extra kosten hebben we opgevangen door de advertentiekosten wat omhoog te brengen en tevens hebben we een sponsor gevonden, die ons 5 jaar wil ondersteunen.

Wat hebben we als dorpsraad kunnen doen, zoals aangegeven niet veel. We hebben wel de verkiezing van Hèmertse Held en het was de bedoeling om weer een bakwedstrijd te organiseren, maar helaas, door alle maatregelen kan dat gedeelte niet doorgaan.

Samen met de Oranjevereniging en de IJscub zijn we om tafel gaan zitten en hebben we gekeken wat er eventueel nog wel zou kunnen.

De conclusie is, dat we binnen niets kunnen doen, maar buiten wel, vandaar, dat we kijken of we de **lampionnenoptocht wel door kunnen laten gaan.**

Hèmertse Held.

U ontvangt in december een flyer met daarop de gegevens hoe U een kandidaat voor de titel Hèmertse Held kunt opgeven.

We hopen weer veel reacties binnen te krijgen.

Lampionnenoptocht.

Op 29 december hopen we een lampionnenoptocht te kunnen organiseren. Verzamelen zal zijn buiten bij het dorpshuis.

Ook hiervoor ontvangt U nog nadere informatie per flyer.

Hofstraat.

De Hofstraat is mooi opnieuw ingericht. De straat is echter in het begin aan de kant van de Molenstraat smaller geworden, waardoor er al een aantal keren schade is gereden aan geparkeerde voertuigen. Verder is het te smal voor hulpdiensten en busjes. Aanwonenden en de gemeente zijn in overleg hoe ze dit op gaan lossen.

Boekenboom.

Helaas heeft de boekenboom het weer een aantal keer moeten ontgelden. Boeken lagen door het dorp en er is een poging tot brandstichting ondernomen.

We zullen de boom door middel van camerabewaking gaan beveiligen.

Het is jammer, dat dit moet, want alle vernielingen en schades die in het dorp plaats vinden, daar draaien wij met zijn allen via de gemeentelijke belastingen

voor op en de vraag rest dan of het nu echt leuk was om schade aan te richten.

Bezint eer ge begint en probeer het gezellig en leuk te houden voor iedereen.

Gebiedsplan.

Het gebiedsplan gaan we tegen het licht houden en kijken of er nog aanvullingen en of wijzigingen doorgevoerd moeten worden.

We zullen in Nederhemert gaan polsen waar behoefte aan is en het doorgeven aan de gemeente.

Dorpsplein.

De gemeente heeft iemand in de arm genomen om te kijken of er een mogelijkheid is om aan de Binnenweg zoiets te realiseren.

We houden U op de hoogte.

Ons rest U allen fijne kerstdagen en een voorspoedig Nieuwjaar te wensen en laten we hopen, dat de overlast met de jaarwisseling mee zal vallen, zodat we er met zijn allen met plezier op terug kunnen kijken.

Probeer allemaal gezond te blijven en met elkaar rekening te houden.

Willemien Hobo

Onze kleinste Hemertsen

Anon Gijsbertus Arie

Het begin van een nieuw leven, zo fijn en klein.

Dankbaar en blij dat je eindelijk bij ons mag zijn.

12:04 UUR 49 CM 3485 GRAM

Trotse ouders

Chris en Margreet van Aalst-Pippel
Tuinstraat 25
53173K Nederhemert

Voor bezichtiging van onze kleine held, is het prettig, als je even belt.

Chris 0612275481 | Margreet 0615165203

Welkom lief broertje!

Tom

10 september 2021

Een pareltje, kostbaarder dan goud, uit Gods hand aan ons toevertrouwd

Dankbaar, blij en heel gelukkig zijn wij met de geboorte van onze zoon en ons broertje

Antonie

Tom

10 september 2021

William en Melissa van Wijk
Trotse broers: Jelle en Rick

Sleutelbloemstraat 25
5317 NB Nederhemert
W: 06-12599344 | M: 06-10830942

Onze kleinste Hemertsen

Melle

21 oktober 2021

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van onze zoon en broertje

Melle
Wienus Dirkje Lammert

21 oktober 2021

02:08 uur

53 cm

4110 gram

Wouter & Mirjam, Valentijn, Junior van Oossanen

Boterbloemstraat 42 | 5317 NH Nederhemert | T. 06 - 4949 8051

5 november 2021

Jelle

Dolgelukkig en blij zijn wij
met de geboorte van onze zoon

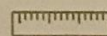
Jelle Jos

01.28 uur

3490 gram

52 cm

Mark van der Steenhoven & Femke Verstijnen
Molendwarsstraat 9
5317 NP Nederhemert

Onze kleinste Hemertsen

♥
Tessa

8 November 2021

Door God gegeven, in liefde ontvangen,
onze lieve dochter en zusje

Tessa

8 november 2021

22:58 uur | 50 cm | 3795 gram

Trotse ouders en grote broer

Jan en Naomi Oomen-van Klinken

Nick

Molenstraat 68
5317 JH Nederhemert

Marthe

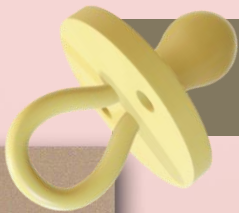
DE HEERE, DIE LEVEN GAF EN LEVEN SPAARDE,
VERBLIJFDE ONS MET DE GEBORTE
VAN EEN DOCHTER EN ZUSJE

Aartje Adriana

GEBOREN OP 4 NOVEMBER 2021

ROELOF EN CAROLINE OOMEN-VOS
HENRICO
KAPELSTRAAT 23
5317 JP NEDERHEMERT

Onze kleinste Hemertsen

Saar

26-11-2021

Dankbaar en blij zijn wij met de
geboorte van onze dochter en zusje

Josina Artje
Saar

Tom & Henrieke
Guus Philibert
Molenstraat 87b
5317 JE Nederhemert

Bezoek vinden we fijn! Mag het na een telefoontje zijn?
T. C

LAAT HET ONS WETEN ALS ER EEN NIEUWE
INWONER VAN ONS DORP IS GEBOREN.
WE KOMEN LANGS MET EEN LEUKE ATTENTIE!

Dagboek van een jonge moeder

Het is half 10.

Zo, eerst even een lekker bakje koffie. U zult denken: 'zo vroeg in de ochtend?' Jazeker, ik ben er hard aan toe. Onze 'wekkertjes' zijn er altijd vroeg bij 's morgens. Zeker in de weken nadat de klok een uur teruggezet werd. Zes uur is eerder regel dan uitzondering. Het is natuurlijk heerlijk hè, dat uurtje langer slapen 1 x per jaar. Maar kinderen die altijd al vroeg wakker zijn, doen er in de weken nadat de klok verzet is, nog een schepje bovenop. Kwart voor zes, kwart over zes, en als we geluk hebben een keer half zeven. Nou is er niets mis mee hoor, om zo vroeg op te staan. Je hebt wat aan je dag hè.

Maar wat het zo lastig maakt is dat het niet meevalt om jezelf aan te kleden, omdat mijn kleine dreumes er vandoor gaat met de panty die ik net aan wilde trekken. Grrr, kom hier kleine boef, en ik loop naar de badkamer, terwijl ik mijn kleuter toeroep: 'zachtjes op de trap, de burens slapen nog!' Tenminste, dat denk ik... want ik ben vast de enige die de pech heeft met kinderen die vroeg van de partij zijn. Toch? Met enig zelfmedelijden dek ik de tafel verder af. De avond tevoren zetten we vast klaar wat we kunnen doen, bordjes, bestek, brood en beleg. Nu de spullen uit de koelkast nog. Direct pak ik de limonade vast uit de koelkast. Even de trommeltjes en bekers vullen zodat die vast klaar staan voor school.

Als dat gebeurd is, slinger ik de wasmachine vast aan. En roep de kinderen aan tafel. Dat wil zeggen, de jongste kinderen die al uit bed zijn. Want eerlijk is eerlijk: hoe ouder kinderen worden, hoe langer ze in hun bed blijven liggen... het komt dus toch nog goed! Terwijl ik de thee op tafel zet, maken de kinderen ruzie. Ze willen

allemaal naast mama zitten. We sluiten een compromis, en beginnen de maaltijd. De een wil chocopasta, de ander jam. En onze kleine dreumes roept als 'sorst, sorst, sort, mama, sorst!' Ja ja schat, ik heb je gehoord, even geduld. En als alle kinderen voorzien zijn, daalt er een rust neer aan tafel. Want dan geniet ieder van zijn ontbijtje. Eventjes dan, want er gaat bijna geen maaltijd voorbij of er valt wel een beker melk om. Dankje liefje, mama had net gisteren gedweild. De klok tikt gestaag verder, en ik roep ondertussen de oudste uit bed. Zo, eerste grote project deze ochtend afgerond.

Maar nu begint het pas echt, de race tegen de klok. Want terwijl ik voor de 4^e keer vraag of de kinderen zichzelf moeten aankleden, poept de jongste even heerlijk haar luier vol. Vlug, verschonen, direct maar haartjes kammen. Nu de rest fatsoeneren. Tassen inpakken, schoenen aan, jassen aan (echt, in de winter kost dat zo een kwartier extra!). En dan de fietsen buiten zetten. In het voorbijgaan zie ik dat er nog twee kids een melk-snor hebben. Een doekje komt eraan te pas. En daar gaan we dan. Zo'n heerlijk fijn moment, we haasten ons op de fiets naar school!

**Een gevoel van herkenning, een glimlach. Net op tijd voor de bel!
Daar gaan ze dan. 'Dag liefjes, veel plezier op school!'**

En dan te zien, dat er nog meer mama's zijn die 's ochtends ruzie hebben met de klok!! We fietsen op de terugweg direct even langs de supermarkt. Ook daar ben ik niet de enige. Echt, in de schoolvakantie zal Anton v.d. Vliet wel minstens de helft van z'n personeel laten uitslapen 's ochtends. Dan is er vast niets te beleven bij de winkel. Ook deze ochtend weer. Ik zoek een plekje voor mijn fiets, en echt, ik overdrijf niet, maar het is zoeken waar ik kan parkeren. Het is ook zo heerlijk, om direct even de boodschapjes in huis te halen vroeg in de ochtend. Terwijl ik naar huis fiets, en mijn kleine dreumes in het voorbijgaan wijs op de varkentjes, de geitjes, en de vogels, realiseer ik me wat het voor een zegen is om op een dorp te wonen. Vaste patronen, gezelligheid en 'ons kent ons'. Wat zou het saai zijn als ik tijdens het boodschapjes doen, en tijdens het fietsen niemand zou groeten!

Ik kan me het niet indenken! Ik fiets de oprit op, parkeer mijn fiets en pak de boodschapjes uit. Onze dreumes doet even een ontdekkingsronde over de stoep, tenminste, ik dacht dat ze op de stoep liep. Maar als ik terugkom buiten, staat ze op straat, onbewust, onschuldig, ondeugend! Want als ik 'kom maar' tegen haar zeg, lijkt dat een startsein om juist nog een stapje verder te gaan. Als we binnen onze jassen uitdoen, kijk ik naar de wasmachine, die is al klaar. Was eruit, nieuwe was erin. De kleine dreumes vist een mooi gekleurde onderbroek uit de natte was en loopt er trots mee door de woonkamer te stappen. De wasmand met schone was parkeer ik even bij het traphek. Eerst de tafel maar afruimen en de vaat doen. Even de stofzuiger erbij,.. tsjonge wat is er gekruimeld onder tafel deze ochtend. Het is maar goed dat we geen hond hebben, die zou al snel obesitas hebben gekregen bij ons. Er valt

soms zoveel op de grond dat je er wel een boterham mee zou kunnen beleggen.

Als het weer schoon is, zet ik met een goed gevoel de wasmand op mijn heup. Op naar zolder. De kleine weet al precies wat er staat te gebeuren en haast zich naar het traphek. Dat het dubbel zo lang duurt voor we bij zolder zijn nemen we maar voor lief. Het is voor haar even een uitje naar een domein waar ze maar 1 keer per dag komt. Was ophangen, leuk mama, dan mag ik mee naar zolder! Als ik beneden terugkom, is het kwart over negen.

Alsof ons meisje het aanvoelt dribbelt ze naar het aanrecht: 'Drinken?' Ja ja, we gaan koffiedrinken. Ik maak wat fruit klaar, zet een klein potje koffie. En dan is daar dat geweldige moment,....koffie!!

Het maakt niet uit dat de klok pas half 10 zegt, voor mijn gevoel heb ik er al een halve werkdag opzitten, en is het dus hoog tijd voor pauze!

Dorpsraad Nederhemert organiseert in het voor- en najaar zwerfvuilophaalmorgens.

Vrijwilligers ruimen dan het zwerfvuil op in de buitengebieden van Nederhemert.

Walter Esch (woont op Nederhemert-Zuid), die ook lid is van de Dorpsraad, heeft alle vrijwilligers die op zaterdagmorgen 18 september meegewerkt hebben een persoonlijk cadeautje gegeven wat hij zelf betaald heeft.

Omdat Walter die morgen niet aanwezig kon zijn heeft Dirk Brugmans de caps uitgereikt aan alle vrijwilligers en samen gingen ze op de foto.

Een jonge ondernemer – Rick Bok

Voorstellen

Ik ben Rick Bok, 14 jaar oud en woon aan de Sleutelbloemstraat 12.

Ik zit in de 3^e klas van de MAVO op de Gomarus in Zaltbommel.

Het idee

In groep 8 moesten we zelf een actie bedenken om geld op te halen voor een goed doel. Toen ben ik snoep gaan verkopen en heb een leuk bedrag opgehaald voor het goede doel.

Toen ik een paar jaar later een bijbaantje zocht, kwam ik op het idee om weer snoep te gaan verkopen. Omdat ik in een rolstoel zit, moest het natuurlijk iets zijn wat ik zittend kan doen. En dat gaat met snoep verkopen prima. Eerst ging ik met mijn tas met snoep langs de deur, maar inmiddels is mijn assortiment zover uitgebreid dat dit niet meer mogelijk is. Op dit moment verkoop ik vooral via mijn catalogus in WhatsApp, waarin u een bestelling kunt plaatsen, die ik dan kom thuisbezorgen of die u bij mij ophaalt. Daarnaast probeer ik op dinsdagmiddag met mijn 'snoepkraam' op de markt in Nederhemert te zijn. Ook heb ik al een aantal keren op een goede doelen markt mogen verkopen.

De start

Per 1 januari 2021 ben ik ingeschreven bij de Kamer van Koophandel.

Om deze snoephandel op te starten moest ik bestellingen plaatsen bij onder andere een groothandel, een administratie opzetten, verpakkingsmateriaal bestellen, enz.

Assortiment

Het assortiment is heel breed. Naast 'gewoon' snoep zoals drop, pepermunt, winegum, fruitzuurtjes, chocolade toffees, lolly's, snoeprollen (bijna 30 verschillende soorten) heb ik ook een aantal artikelen in m'n assortiment die speciaal zijn, bijvoorbeeld:

- Suikervrij snoep (8 soorten)
- Vegan snoep
- Fritt
- Oudhollandse mix
- Speciale smaken van bijv. Mentos (cherry e.d.)
- Blauwe of roze flikken (& schuimpjes), leuk om cadeau te geven op kraamvisite voor de broertjes/zusjes (of voor de ouders natuurlijk)

Het meeste is verpakt in puntzakjes van 150/200 gram. De snoepmixen stel ik zelf samen, mocht je een bepaald soort snoep uit deze mixen los geleverd willen hebben, kan dat

natuurlijk ook. Laat het mij weten, dan regel ik het voor je!

Ik heb ook cadeauverpakkingen (kraftzakjes & cellofaanzakjes) en snoepkokers.

Cadeaupakketten worden in kartonnen mandjes geleverd, die naar wens gevuld kunnen worden.

Daarnaast maak ik allerlei soorten traktaties (bijv. voor kinderfeestje, lampionnenoptocht, bedankjes voor bruiloft, jubileum, kindermiddag, wandelvierdaagse, goodiebags enz.) enkele voorbeelden hiervan vind je in mijn WhatsApp catalogus, maar ik kan ze ook naar wens maken.

Al een aantal keer heb ik op bestelling grote aantallen speciaal samengestelde snoepzakjes mogen maken, dat was ook erg leuk om te doen.

Een klant:...'m'n mannen hebben gin snoep vur de kerruk'...

Markt

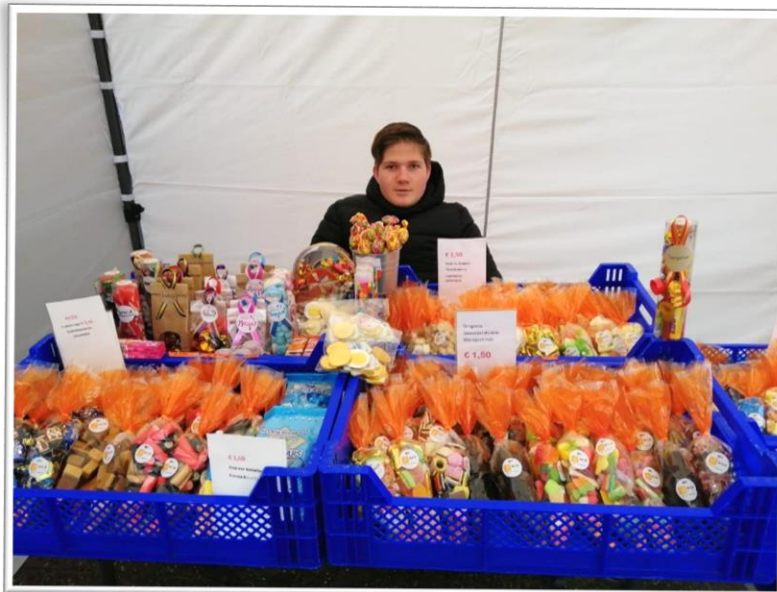
Doordat mijn assortiment zich uitgebreid had, kon ik niet meer langs de deur met mijn tas vol snoep, en toen zocht ik een alternatief. Zodoende ben ik op een gegeven moment met mijn snoep op de markt in Nederhemert beland. Elke dinsdagmiddag (als ik

tenminste geen les heb) ben ik daar te vinden. Als ik wel les heb, probeer ik een vervanger te vinden, zodat iedereen terecht kan om snoep te komen kopen.

Wat je al niet meemaakt....

Onlangs kreeg ik op zaterdagavond een bestelling van een mevrouw die vroeg of ze het snoep gelijk af kon komen halen, "want m'n mannen hebben gin snoep vur de kerruk". Natuurlijk was dat goed.

Een andere keer op de markt een mevrouw die speciaal voor m'n snoepkraam op dinsdag naar Hèmert kwam... Mooi compliment toch? En ik mag "huisleverancier" zijn voor een gezin waar ze na het eten altijd een pepermuntje eten. 😊

Social media

Je kunt me ook vinden op Facebook en Instagram. Hier houd ik je op de hoogte van al mijn nieuws en acties! Deze deel ik ook op mijn status van Whatsapp, zo hoop ik veel mensen te bereiken.

Wat ook leuk is, is dat ik op Whatsapp een online winkel heb. Als je mij toevoegt op Whatsapp, dan zie je rechts bovenaan een soort 'marktkraampje' staan. Als je daarop klikt, dan kun je een bestelling plaatsen. In Nederhemert-Noord bezorg ik altijd gratis (mits rolstoeltoegankelijk en geen loslopende

hond 😊). Anders krijg je een appje zodra je bestelling klaar staat en kun je het even op komen halen. Dus: allemaal even mijn nummer toevoegen op je whatsapp: 06-37184902

Groetjes van
Rick De
Snoepboer

Hèmer's dialect

Ammel druk...

Tenminste, dè dinke un hoop miense. Dè ze ut druk hebbe. We hebbe nergus gin tijd mèr vur. Mèr ís dè ok wel zo? Waant es ge effe de instellinge op oew telefoon bekikt hè. Hoeveul uur per dag zitte gij dan noar dè ding te kijke? 2 uur? 3 uur? D'r zijn zelfs miense die wel un uur of 5 op unne dag noar dè ding zitte te kijke.

Mèr stel da ge nou un urke of 3 kèkt en dè 7 doage per wèèk, dan is dè 21 uur war. En dan dinkte gij misschien dè ik zit te overdrijve, mèr ik heb ut opgezocht op Google, des gewoon gemiddeld hè.

De jongere miense van 16 tot 25 joar zelfs 6 tot 7 uur per dag, alleen op unne durdewèèkse dag al!

En dur dè gefiedel op zun ding witte ze alles van oe. Ik dink zelfs wanneer ge unne groote botschap op de w.c. oan ut doen zijt. Dus is ut dan nie bèter es we die dinge nou es wè meer oan de kàant gooie en wè nuttigs goan doen? D'r zijn nog zat vereniginge die wè vrijwilligers kunne gebruike. Es ge dè nou is ging doen? Of lekker un spelleke meeje oew jong? Dieje tijd die ge nutteloos zit te kijke noar un aander op Instagram, Facebook of die neije TikTok, kunde dan toch veul leuker besteeje?

35 jaar juf... een terugblik...

Het lijkt nog maar een paar jaar geleden dat er in de ochtend van 15 december 2011 om 07.00 uur 's morgens een ontbijt werd bezorgd. Eigenlijk zou ik die dag gewoon werken maar het liep die dag allemaal anders.

Inmiddels 10 jaar verder, iets minder naïef en deze keer in m'n hoofd wel stilgestaan bij zoveel jaren in het onderwijs. Als puber of tiener van 15 had ik absoluut nooit geloofd dat ik later op het schoolplein van mijn oude basisschool zou staan, toegezongen door zo'n 200 kinderen. Op 15-jarige leeftijd had ik geen idee hoe mijn leven er over pakweg 30 á 40 jaar er uit zou zien. Een school was op dat moment zéker geen favoriete plek. Ik was daar liever zo min mogelijk en met kinderen had ik al helemaal niets. Maar ja, er komt toch een moment dat je iets moet kiezen na de middelbare school dus toch maar naar de Driestar. Wat begrijp ik de twijfelaars van alle tijden! Het komt vaak allemaal op z'n pootjes terecht.

Om een lang verhaal kort te maken, ik doorliep zingend en spelend en heel af en toe ook nog lerend met zowaar een heel goed resultaat voor zowel de praktijk als de leerstof, de toenmalige kleuteropleiding. Aan de Bommelerwaard was ik zeer verknocht dus solliciteerde ik wat rond op scholen in de buurt. Mijn zuinige brein bedacht dat ik dan ook geen auto nodig zou hebben. Ik zou dus heel veel uitsparen aan brandstof en andere kosten. Een vacature in Nederhemert kwam dan ook geweldig goed uit. Ik solliciteerde en bracht mijn brief naar Jan Vos in Wellseind, toen de secretaris

van het schoolbestuur. De vader van de huidige voorzitter. Ik werd aangenomen en een nieuwe fase brak aan.

In het begin vond ik het bijna vakantie. Om half 8 's morgens op de fiets naar school. Voorbereiden, lesgeven, ouderbezoeken... Wow ik kon alle creatieve bedenksels kwijt in het werken met kinderen. Wat voelde ik me gigantisch op m'n plek! Werkdruk? Echt, ik kende het woord niet. Elke dag weer een nieuw feest om tussen mooie materialen met leuke, originele, dynamische kinderen te kunnen werken in een fantastisch schoolgebouw.

Oké. Het schoolgebouw was van hout. En oud. Maar geweldig! De klimop groeide door de kozijnen en kieren het personeelskamertje in! Ze hoefden nooit water en het was er altijd groen. Het rook er naar zand en naar karton en bij de wc'tjes hing een karakteristiek luchtje. Het was mijn eerste echte zelfstandige werkplek dus ik genoot ervan. Op het grote schoolplein met gras en tegels stond een enorme kastanjeboom. In de zomer sjouwden we tafeltjes en stoeltjes onder die boom en maakten de kinderen hun werkjes buiten.

Kan me nog herinneren dat er een hele grote witte lege muur was in het lokaal. Met kwasten en verf maakte ik een leuke wandschildering van zeker 5 bij 3 meter in kleuterstijl. Heerlijk ontspannend was dat. Helaas is er geen beeld meer van bewaard gebleven.

Conciërges waren voor luxe stadsscholen. Als we vonden dat de kasten of stoeltjes een ander kleurtje konden gebruiken dan smeerden we dat zelf op zaterdag of in vakanties op de meubeltjes. Schilderijtjes en ander spijkergerie timmerden we zelf aan de muren.

De grote schoonmaak deden we grotendeels ook zelf. Aan het eind van het schooljaar sjouwden de kinderen alle puzzels en spelletjes naar buiten en werd in de watertafel gevuld met sop en in alle emmers die de school had, alles afgepoedeld. Poppenkleertjes werden door de kinderen samen met de juffen met de hand gewassen. Tuurlijk, tussendoor ging het hele spul regelmatig in de wasmachine bij mijn ouders thuis.

Wat dan minder grappig was dat aan het eind van zo'n sopdag alle puzzels gedroogd waren maar wel allemaal nog bij elkaar gepuzzeld moesten worden. De kinderen waren wel wat gewend, en alles kwam altijd weer goed.

Aan het eind van het schooljaar bakte de ouderraad, jawel, die was er toen al, in het klaslokaal pannenkoeken voor beide kleutergroepen en aten we die aan gedekte tafels allemaal op.

Als er een puzzelstukje kwijt was zaagde en schilderde collega Lenie een nieuw stukje want iets weggooien was er niet zomaar bij.

Veel papier kregen we van een drukkerij in de buurt. Geen idee meer van wie. We moesten zuinig zijn met de spullen die we hadden en waren creatief om iets te maken van wat men officieel noemde: "toevallig materiaal". Er was zelfs een speciale beukenhouten kast met schuine kleppen. Vandaag zou je het afval noemen en zo'n kast is niet meer in de handel.

Het 'Vertellen' was een heel essentieel onderdeel van het lesgeven. Als juf was en ben je het middel om kinderen met iets nieuws kennis te laten maken. Vijfendertig jaar geleden deed je dat met plaatmateriaal maar vooral door beeldend te vertellen. Het hoofd van de toenmalige kleuter werd op een net iets andere manier gevuld dan nu. Oogcontact met de kinderen, rollenspel om het kind zich te leren verplaatsen in een andere situatie of andere persoon om er zodoende van te leren was continu aanwezig in het lesgeven. Je had geen digibord als hulpmiddel maar dat is eigenlijk overbodig om te zeggen.

Is het nu beter? Het is in elk geval anders en elke tijd heeft goede en minder goede dingen. Kinderen

kunnen zich nu door hulpmiddelen zoals het digibord een concretere voorstelling van zaken maken dan vroeger. Ze begrijpen dingen vaak op een andere manier. Ze zijn meer visueel gericht terwijl dat in mijn beginjaren veel meer auditief was. Het gehoor en het eigen voorstellingsvermogen stond toen meer op de voorgrond bij het werken met kleuters.

Anno 2021 is mijn werkplek niet meer in een eigen groep. Altijd al heeft mijn hart het meest gelegen bij kinderen die het reguliere onderwijs best lastig vonden. Niet alleen kinderen die het leren moeilijk vonden, ook kinderen die het lastig vonden te begrijpen waarom een juf of een ander kind niet reageert zoals het kind dat verwacht, heeft de liefde van mijn hart. Ik probeerde en probeer na een conflict uit te vinden wat precies voorafgaat aan iets wat minder wenselijk verloopt. Waarom reageert een kind soms minder begrijpelijk voor het idee van een leerkracht of ander kind. Wat gebeurt er in het hoofdje van een jonge kleuter als dingen niet lopen zoals je dat verwacht als leerkracht.

Gesprekjes met jonge kinderen kunnen dan zo'n verrassend inzicht geven. Want ook een kleuter van 4 kan met de juiste aanvieligroute best duidelijk maken wat er misgaat of beter gezegd: wat hij fijn vindt.

Door die interesse gevoed ben ik mij verder gaan scholen en om een lang verhaal kort te maken: inmiddels heb ik een werkplek op de eerste verdieping van de Wegwijzer en werk daar als lb'er onderbouw. Later, toen er nieuwe functies bedacht werden ben ik bouwcoördinator geworden. Het is echt fantastisch om te zien hoe het gaat in alle peuter en kleutergroepen en als ik daar iets aan bij mag dragen maakt mij dat heel gelukkig.

Elke dag vakantie. Dat gevoel van de eerste jaren is er niet altijd meer. Het gevoel van zorgeloosheid, onbekommerdheid, het werken als een hobby, wat geen tijd noch energie kostte en waar je nog geld voor kreeg ook, dát gevoel is wel iets serieuzer geworden. Het dragen van verantwoordelijkheid houdt ook consequenties in om daarnaar te werken.

Het gevoel van plezier en het mogen genieten van elke dag, dát is er gelukkig nog altijd!

Op jl. 21 oktober stonden alle kinderen buiten en zongen ze samen psalm 134. Het ontroerde mij dat deze psalm nog net zo mooi en goed gezongen werd door onze Hèmertse kinderen zoals het 35 jaar geleden klonk. Het deed mij ook toen weer denken aan de tekst uit Hebreeën die in mijn ouderlijk huis aan de keukenmuur hing:

Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.

Wat er ook verandert in ons leven, dát verandert niet.

Gerda Kooijman-Groeneveld

Een geweldige verrassing: alle kinderen brachten bloemen mee!

Wat een feestelijk gebaar! Een auto vol kleur en later een huis vol fleur en geur.

Er werden 17 vazen mee gevuld!

Dankjewel nog allemaal!

een greep uit het bloemenfeest

Eén keer per jaar is er een Kinderboekenweek.

Dit jaar was het thema: later word ik....

Voor de kleuters was er een mooi nieuw prentenboek dat heette: Oppasser voor een dag. Het ging over een meisje dat niet wist wat ze later voor beroep wilde. Uit school kwam ze langs een dierentuin en zag dat er wat mis was. Alle dieren waren uit hun hokken. Snel zorgde ze ervoor dat alle beesten weer op hun plek terecht kwamen en gevoerd werden. Nu denkt u vast dat ze dierentuin-oppasser wilde worden. Maar nee hoor, toen ze de volgende dag op school kwam vertelde ze aan de

juf: later ben ik een astronaut.

In de klas hebben we over verschillende beroepen gewerkt: dierentuinoppasser, automonteur en kapper. Toen we over automonteur werkten, was er een verrassing voor ons. We mochten naar autobedrijf Kroon op excursie.

Donderdag 14 oktober gingen we na de Bijbelvertelling op pad.

Wat was de excursie naar Kroon auto's leuk en leerzaam. We weten nu van alles over monteur zijn en in de garage werken.

We mochten ook zelf wielen aan een auto maken, helpen bij de controles en een auto wassen.

Ook zagen we hoe een auto opgeladen werd.

En wat stonden er een mooie (snelle) auto's in de garage!

We kregen heerlijke pepernoten en drinken tijdens de pauze. En voor naar huis nog een bekertje met verrassing.

Kijkt u mee op de foto's hoe wij leerden en genoten?

Groeten van
juf Bok en
groep 2A

De kleuters op excursie

In december werkten de kinderen van groep 1a over de trein. Ze leerden er een heleboel over!

In de klas speelden ze met de houten treinrails en ook met de duplotrein. Ook maakten ze allerlei werkjes.

De kinderen leerden liedjes, ze leerden welke soorten treinen er zijn en wat een perron was, welke plaatjes je daar kon zien en wat ze betekenden.

Op donderdag 2 december was het helemaal groot feest want toen ging de groep met hun juffen naar Zaltbommel om in een échte trein te stappen!

Wat was het een leuke en spannende dag!

De juf had voor elk kind een treinkaartje geprint en dat was echt nodig om bij de trein te komen! Iedereen moest z'n eigen kaartje scannen bij het toegangspoortje om naar het perron te kunnen lopen.

Na even wachten kwam daar dan de echte trein. Iedereen stapte in en vond een plekje om te zitten! Wat genoot iedereen van het ritje van Zaltbommel naar Geldermalsen! De trein reed over de brug en je kon de schepen heel goed zien op de rivier! Eigenlijk veel te snel was de trein in Geldermalsen. Daar stapte iedereen uit. Op het perron zagen ze nog een conducteur! Natuurlijk moesten ze met z'n allen op de foto.

Op het perron in Geldermalsen kregen de kinderen een papier waarop allerlei plaatjes stonden die ze konden vinden op de borden bij de treinen. Iedereen deed heel erg z'n best om alles te vinden. Ook gingen de kinderen met z'n allen in een glazen lift. Wat een feest! Na een poosje was het pauzetijd. Gelukkig waren de tassen meegegaan in de trein. Op het perron zagen we een mooi plekje om het eten en drinken op te eten en te drinken. Intussen was er ook een echte machinist te zien, zoefde er

een hogesnelheidstrein langs en zagen ze een goederentrein stoppen.

Toen ze het eten en drinken op hadden was het weer tijd om met de trein terug te reizen.

Iedereen stapte weer in de trein om terug naar

Zaltbommel te gaan. Ook dit keer genoten de kinderen enorm!

Op het station van Zaltbommel was er nog een spannend moment. De code op de kaartjes werkte niet meer en de poortjes gingen niet open.

Gelukkig was de juf slim. Ze drukte op een knop en kon zo met een meneer praten. Die meneer loste het probleem op en deed de poortjes voor ons open zonder dat we hem zagen. Zo kwamen we weer op tijd op school terug. Het was een hele leuke morgen. Bijna net zo leuk als een schoolreisje!

GK

M'n hobby: truckspotten

Maar ook langs de Van Heemstraweg kunt u hem zien staan. Komt hij onderweg naar school een mooie truck tegen, dan gaat zijn fiets aan de kant en probeert hij een mooi plaatje te schieten. "Ik probeer er wel op te letten dat ik op een veilige plek sta, want ik moet natuurlijk geen ongeluk krijgen."

Hemertse met een hobby: truckspotten.

Onderweg ziet u ze misschien weleens staan: (meestal) jongens met een camera/mobiel, die voorbijkomende trucks fotograferen.

Coert Bok, 12 jaar, doet dat sinds 5 juli 2021 ook. Hij is een zogenaamde truckspotter. Op Instagram heeft hij een eigen account: CB truckfotografie. U vindt daar foto's maar soms ook filmpjes van de mooiste trucks.

Coert zag vaak mooie foto's van trucks voorbijkomen. Dat wil ik ook dacht hij. Langs de Maas-Waalweg was hij regelmatig te vinden. Sinds hij in Zaltbommel naar school gaat, fotografeert hij met zijn mobiel regelmatig vanaf een viaduct een truck die voorbijkomt.

Coert maakt alleen foto's maar is ook regelmatig in gezelschap te vinden. "Dan gaat er een klasgenoot of andere Gomarus-leerling met me mee die ook graag mooie trucks op de foto zet."

Op vakantie maakte hij mooie plaatjes vanaf een viaduct boven de A28 (bij Nunspeet). Thuisgekomen na een tijdje spotten, sorteert hij de mooiste foto's in een album op zijn mobiel. Regelmatig plaatst hij daarvandaan foto's op zijn Instagram account. Momenteel heeft hij 430 volgers.

Hij hoopt dat dat er in de toekomst meer gaan worden. De foto's worden geliket en soms wordt er ook een reactie onder geplaatst.

"Leuk is het ook als ik gebaar maak naar een chauffeur en ze groeten me dan (toeteren of knipperen met de lampen). Sommige truckers kennen me al. Soms mag ik ook een dagje met mijn aanstaande zwager mee. Onderweg en op de parkeerplekken probeer ik dan ook snel wat plaatjes te schieten.

Mijn mooiste foto is van G&J van Leeuwen. Het vervelendste vind ik als ik een mooie truck heb gezien en thuis blijkt de foto wazig te zijn. Ik hoop nog een keer een goede camera te krijgen waarmee ik mooie foto's kan maken".

Coert hoopt dat er in de toekomst ook weer truckshows gehouden kunnen worden. Daar ga ik dan zeker naar toe om mooie plaatjes te schieten.

Of hij later zelf chauffeur wordt, dat weet hij nog niet. "De bouw lijkt mij ook erg leuk, maar misschien kan ik mijn vrachtwagenrijbewijs halen en zowel in de bouw als met een truck iets doen."

Zoals u wellicht weet bestaat er sinds een aantal jaren een wandelgroepje dat op donderdagmiddag een wandeling maakt in en om Nederhemert.

Indertijd was Dirk Brugmans de contactpersoon. Er heeft in het verleden al wel eens een stukje over in de Dorpskrant gestaan.

In de coronaperiode hebben we anderhalf jaar niet met elkaar gewandeld. Na de zomervakantie hebben we het wandelen weer opgestart. Echter hebben verschillende mensen om verschillende redenen af moeten haken. (gezondheid, leeftijd, werk). Ons groepje is daardoor erg uitgedund en we zouden het fijn vinden als er nieuwe deelnemers bij komen. Man, vrouw, jong of wat ouder: iedereen is

Lekker wandelen

welkom. Een redelijke conditie en makkelijke schoenen en je kunt zo aansluiten!

We starten op donderdagmiddag om 13.30 bij het gezondheidscentrum en lopen dan ongeveer een uur. Soms maken we een uitstapje en gaan we bijvoorbeeld naar Het Eiland of Heusden om te wandelen.

Van harte welkom om mee te komen wandelen!!

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met
06-28942258.

Bakken met Jolet

Ik ben gevraagd om iets over mezelf en over mijn hobby te vertellen. Bij deze zal ik me eerst even aan jullie voorstellen. Ik ben Jolet de Wit-Smits en ben 29 jaar. Ik ben geboren en opgegroeid in Nederhemert aan de Zietfortseweg. Samen met mijn vader Marcel, moeder Gesina, vier zussen en één broer heb ik hier een hele fijne jeugd gehad.

grote familie hebben, heb ik inmiddels flink kunnen oefenen. Iedere verjaardag zorg ik voor de stapeltaart, waardoor dit inmiddels mijn specialiteit is geworden. Iedere stapeltaart bestaat bij mij meestal uit 3 lagen cake/biscuit, een knapperige verrassing, een extra vulling (ganache/curd/karamel) en Zwitserse botercrème. Ik vind het hierbij leuk om iedere keer te experimenteren met verschillende smaken en decoratie. Het liefst gebruik ik zo min mogelijk fondant en gebruik ik ook als decoratie Zwitserse botercrème, chocolade en/of een leuke taarttopper.

De meest speciale stapeltaart was de bruidstaart voor mijn zwager en schoonzus. Het moest voor ca. honderd gasten zijn, dus voor mij als amateurbakster was dit een hele uitdaging. Gelukkig was iedereen tevreden! Inmiddels heb ik al vijf bruidstaarten mogen maken voor familie en vrienden en elke keer vind ik het een groot compliment dat ze mij hierin vertrouwen.

Naast stapeltaarten vind ik het ook leuk om andere baksels te maken. Denk hierbij aan broden, koekjes, klein gebak, etc.

Sinds mijn 17^e werk ik bij Aannemersbedrijf M.J. Smits B.V. waar ik ook mijn man Dennis heb leren kennen. In 2009 hebben we een relatie gekregen en na drie jaar zijn we getrouwd en in Poederroijen gaan wonen. Inmiddels wonen we weer fijn in Nederhemert. In 2014 is onze oudste dochter Evi geboren en in 2017 onze jongste dochter Iris. Door mijn kinderen is eigenlijk mijn passie voor bakken ontstaan.

Voor de eerste verjaardag van Evi wilde ik namelijk flink uitpakken met een zelfgebakken verjaardagstaart. Natuurlijk was ik er helemaal niet tevreden over, aangezien ik heel perfectionistisch ben. Maar oefening baart kunst en omdat we een

Ook vind ik het leuk om recepten aan te passen, waardoor er weer nieuwe recepten ontstaan. Zo heb ik door de jaren heen al heel wat eigen recepten verzameld. Het lijkt me leuk om hier ooit mijn eigen kookboek of blog van te maken.

De meeste inspiratie krijg ik door het volgen van andere bakkers en foodbloggers via Social Media (Instagram/Pinterest). Niet alleen doe ik hierdoor nieuwe ideeën op voor smaken en decoratie, maar ook de manier waarop ze hun creaties fotograferen inspireert mij. Aangezien ik ook graag foto's maak kan ik mijn twee hobby's combineren. Het is voor mij steeds weer een uitdaging om mijn baksels op een zo mooi mogelijke manier op mijn eigen Instagram '@Lets.bake.nl' te plaatsen, in de hoop dat ik hiermee weer andere mensen inspireer.

Ik heb ook al meerdere malen meegedaan aan bakwedstrijden. Bij 'Heel Holland bakt' heb ik een aantal jaar geleden deel mogen nemen aan de eerste ronde, waarbij Janny mijn taart heel erg lekker vond. Afgelopen jaar bij de Hema Taartbakwedstrijd ter ere van het 95-jarig bestaan heb ik het tot de finale geschopt met een door mijzelf ontwikkeld recept voor een verjaardagstaart.

Ook heb ik een keer de eerste prijs gewonnen in een plaatselijke bakwedstrijd.

Inmiddels bak ik ook steeds vaker op 'bestelling' voor vrienden en kennissen. Aangezien allebei mijn dochters de hele week naar school gaan, heb ik steeds meer tijd voor mijn bakhobby. Ik denk er zelfs aan om een bedrijf te beginnen, zodat ik ook voor derden op bestelling baksels en gepersonaliseerde taarten kan gaan maken. Als het zover is hoop ik jullie dorpsgenoten in de toekomst ook te mogen verwennen met een baksel uit mijn bakkerij.

Hierbij deel ik alvast een recept dat ik zelf heb ontwikkeld. Het zijn heerlijke koekjes waarin de smaken van de winter/kerst terugkomen. Hopelijk gaan jullie ze maken en ervan genieten!

Jolet de Wit

havermoutkoekjes

van
Jolet

Havermoutkoekjes met witte chocolade, cranberry en sinaasappel

Ingrediënten

120 gram patentbloem
 $\frac{3}{4}$ tl bakpoeder
 $\frac{1}{2}$ tl baksoda
 $\frac{1}{2}$ tl zout
200 gram roomboter (op kamertemperatuur)
200 gram kristalsuiker
50 gram lichtbruine basterdsuiker
1 ei
1 tl vanille-extract
225 gram havermout
100 gram gedroogde cranberries
100 gram witte chocolade (in stukjes gehakt)
1 el fijne rasp van sinaasappel

Bereidingswijze

- * Verwarm de oven voor op 180°C en zet twee bakplaten klaar met bakpapier.
- * Mix in een grote kom met de mixer ca. 1 minuut de roomboter, de kristalsuiker en de basterdsuiker
- * Voeg het ei, vanille-extract en de sinaasappelrasp toe en mix nog eens 1 minuut.
- * Meng in een andere kom de bloem, bakpoeder, baksoda en het zout.
- * Zeef het bloemmengsel boven het botermengsel en mix ca. 20 seconde, je mag nog sporen van de bloem zien (niet te lang mixen dus).
- * Voeg vervolgens de havermout toe en spatel erdoorheen.
- * Voeg tot slot de gedroogde cranberries en de gehakte witte chocolade toe en spatel er ook doorheen.
- * Zet het koekjesmengsel ca. een half uur in de koelkast.
- * Draai vervolgens even grote rondjes van het koekjesmengsel en leg ze met genoeg ruimte ertussen op de bakplaat (de koekjes lopen erg uit).
- * Bak ze ca. 15 tot 18 minuten, tot de zijanten goudbruin zijn.
Laat de koekjes afkoelen en smullen maar!

10 jaar! Een terugblik 1

Eén van de redacteuren die vanaf het vroegste begin bij de oprichting van de dorpskrant betrokken was, is Martin van Hemert. Hij vertelt graag over hoe het ging in de eerste jaren en wat de dorpskrant voor hem heeft betekend.

“We schrijven december 2012. In die tijd verkeert Nederland nog in een ‘gewone’ financiële crisis, is het Ambachtshofje recentelijk geopend en is corona niks meer dan een Mexicaans biertje.

Het is ook de tijd dat de allereerste dorpskrant van Nederhemert bij alle inwoners op de deurmat valt. In de ijzige kou trotseert de redactie onverschrokken de sneeuw en gladheid om de

We glibberen en glijden door Nederhemert, maar de reactie van de bewoners maakt alles goed. Ze zijn blij wanneer ze de nieuwe dorpskrant op de mat horen vallen, in die welbekende donkere dagen voor Kerst.

Het is één van de mooie herinneringen die ik heb aan mijn drie jaar als vast redactielid van de dorpskrant van Nederhemert. Voor de eerste editie mag ik een aantal artikelen schrijven, waaronder een interview met Jelle van der Toorn en zijn obsessie met de Volkswagen Kever. In die tijd ben ik pas net tweedejaarsstudent aan de Fontys Hogeschool voor Journalistiek. En dat is te lezen. Het interview is namelijk allesbehalve een journalistiek hoogstandje.

Daarna volgen er nog tal van andere dorpskrant-interviews; van Henri Verhoeven over zijn modelschip tot de barones over haar leven ‘op Zuid’. Die ervaring met interviews helpt me in mijn werkzame leven. De dorpskrant is een bijzonder goede leerschool op weg naar de ‘echte’ krant, waar ik nu alweer flink wat jaren voor mag werken. Ik ben trots dat ik dat juist mede dankzij een initiatief uit mijn eigen dorp heb kunnen bereiken.

Natuurlijk valt er ook genoeg echt Hèmerts nieuws te lezen in die eerste editie, zoals de winst van Brandweer Nederhemert bij een landelijke wedstrijd in Oudewater of de uitslag van de quizavond van

Oranjevereniging Oranje Trouw. Ook fotopagina's en ingestuurd nieuwtjes passeren de revue.

Het is juist die combinatie van interviews en nieuwsberichten, aangevuld met bijvoorbeeld het geboortenieuws, jubilea en huwelijken die de dorpskrant tot een echte ‘dorps’-krant maken. Nieuwtjes die in een ‘gewone’ krant nooit de ruimte zouden krijgen, maar die wij als redactie van de dorpskrant vanaf het eerste begin met beide handen aangrijpen. In de begintijd is het nog vooral een kwestie van brainstormen en aftasten, maar na verloop van tijd komt er routine in het redactiewerk. Iedereen binnen de redactie weet inmiddels wat zijn of haar taak is en houdt in de tussentijd de oren gespitst om nieuwe verhalen op te vangen. Op de eerstvolgende redactievergadering komen dan vaak zóveel onderwerpen voorbij dat er wel drie dorpskranten mee gevuld zouden kunnen worden.

Door de jaren heen is de dorpskrant geworden tot een begrip in het dorp en dat er nu een tienjarig bestaan kan worden gevierd, is alleen al een compliment richting de drijvende krachten achter deze mooie krant; niet alleen de redactie, maar ook zéker de vele adverteerders die het mogelijk maken dat de dorpskrant nu alweer tien jaar bestaat. Laten we hopen dat alle inwoners van Nederhemert er nog zeker tien jaar langer van mogen genieten!”

Martin van Hemert

En ook Patrick Verwijs is een redacteur van het eerste uur. Ook hij vertelt over het begin van deze krant:

10 jaar! Een terugblik 2

Het is 2012 als ik word gevraagd of ik interesse heb om redactielid te worden van dorpskrant Nederhemert. Op dat moment staat dit hele project nog in de kinderschoenen. De definitieve redactie moet nog gevormd worden en de eerste artikelen moeten nog geschreven worden. Ik herinner me onze eerste redactievergadering waarin wat voorbeelden uit andere dorpen de revue passeerden. Al vrij snel waren wij het er als redactie over eens dat wij dat toch ook wel voor elkaar moesten kunnen krijgen voor ons mooie dorp. En niets was minder waar: binnen enkele maanden hadden we de eerste editie van de dorpskrant in onze handen. Dat kostte wat bloed, zweet en tranen, maar wat waren we daar ontzettend trots op. Vooral bij het horen van alle leuke reacties uit het dorp.

Ongeveer een jaar lang heb ik deel uitgemaakt van de redactie. Hoewel ik zelf nog naar de middelbare school ging en totaal geen ervaring had met maken van kranten of het schrijven van artikelen, vond ik het hartstikke leuk om hier mijn steentje aan bij te dragen. Ook mooi om te zien, is hoe de krant elke

keer weer een stukje beter is geworden en veel bekendheid in de regio heeft verworven.

Voor zo'n klein dorpje als het onze was ik altijd verbaasd over hoe makkelijk wij een goed gevulde krant konden produceren.

Dat is dan ook meteen het mooie aan Nederhemert, de betrokkenheid van alle inwoners.

Je ziet het terug bij redactieleden die er vele vrijwillige uren in steken, inwoners die enthousiast hun verhaal willen vertellen, de vele lokale adverteerders die elke keer hun bijdrage leveren, maar ook zeker bij de vele trouwe lezers die deze krant rijk is.

Inmiddels ben ik verhuisd naar Breda, maar nog wel regelmatig in Nederhemert te vinden. Wanneer ik dan bij mijn ouders thuis dit krantje opensla, denk ik altijd weer even terug aan de beginperiode. 10 jaar, wat een tijd! Als oud-redactielid spreek ik dan ook graag mijn waardering uit voor iedereen die hier een bijdrage aan heeft geleverd en hoop ik dat al het Hemertse nieuws nog jarenlang in deze krant te lezen zal zijn.

Patrick Verwijs

**Dorpskrant
NEDERHEMERT**

Sinterklaasje... kom maar binnen met je knecht

Op vrijdag 3 december reed er een trekker met een kar door het dorp. Hierop de Sint met zijn pieten! Ze maakten heel veel Hèmertse kinderen blij, verrast en misschien ook wel een beetje bang... Maar dat laatste bleek helemaal niet nodig. Sint en Piet vertellen erover in het onderstaande gedicht:

Inmiddels is Corona al niet meer in ons leven weg te denken. Sociale activiteiten vallen weg en geregeld zitten er gezinnen in quarantaine. Een hele andere tijd zoals de meeste van ons de kindertijd beleefd hebben.

Sint kwam daardoor vorig jaar op een goed idee! Samen met de hulppieten langs de deur, we namen stroigoed en kleine cadeautjes mee. Een waar succes, maar het zorgde wel voor wat stress. Alle kindjes waren zo blij, om dat nog eens te evenaren is een waar karwei.

Toch is het dit jaar weer gelukt, en zijn de hulptroepen ingerukt. Dankzij onze sponsors, konden we dit jaar op pad met nog meer kilo's stroigoed, cadeautjes, tractor en toebehoren. Sint heeft zich opperbest vermaakt, En samen met 8 hulppieten 200 kindjes blij gemaakt. Dankzij de tractor met versierde kar, Lagen er meer kindjes onder de radar. Heerlijk om op de ramen te bonzen, En al die verbaasde gezichtjes te zien fronzen. Ook de grotere kinderen vonden het leuk, En geregeld lagen de pieten in een deuk.

Er was zelfs een lief ventje, Die was zo blij met zijn presentje. Het was ook nog eens zijn verjaardag, Die dankbaarheid tovert op onze gezichten een lach.

Dat is waar we het voor doen! Liefs van Sint en zijn Pieten met een dikke zoen.

Hopelijk tot volgend jaar!

Sint en Pieten

Willemieke Oomen-Kerkhoff

20 vragen aan....

Wie ben je?

Willemieke Oomen-Kerkhoff

Waar woon je?

Molendwarsstraat 4 Nederhemert

Geboorteplaats en datum;
Gameren, 01-07-1998

Beroep/opleiding en waarom doe je dit;

Momenteel ben ik werkzaam als verpleegkundige op de afdeling Interne Geneeskunde/Nefrologie in het Jeroen Bosch ziekenhuis, per december begin ik op de Intensive Care. Ik heb van kleins af aan al geweten dat ik iets in de zorg wilde doen. Het is een ontzettend dankbaar beroep en je kan zoveel betekenen voor iemand, daarbij is tante Clazina mijn grote voorbeeld hierin.

Relatie;

Gelukkig getrouwd met Dirkjan Oomen

Hobby's;

Piano spelen/muziek luisteren, shoppen, uitgaan

Lievelingsmuziek;

Zuid-Afrikaanse muziek

Favoriete lectuur/boeken/film/serie;

Series over mijn vakgebied zoals New Amsterdam of Chicago Med.
Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan;

1x in de week bij sportcorrect in Gameren. Leuk? Ik voel me er voornamelijk

fitter door.

Lievelingseten;

Kerrie en rijst

Waar ben je trots op in je leven;

Op mijn gezin.

Mooiste/leukste vakantieplek;

Zuid-Afrika is zeker de mooiste, en leuk is het overal met onze familie.

Heb je ergens spijt van;

Dat ik de havo niet heb af gemaakt, had ik een stuk sneller mijn diploma's.
Wie bewonder je het meest en waarom;

Mijn moeder en mijn tante Clazina, die beide vele tegenslagen hebben gehad

en nog steeds altijd positief en ongelooflijk sterk zijn.

Leukste jeugdherinnering;

De gezellige vakanties met de caravan, ook het vele logeren bij mijn tante Clazina.
Wie wil je ooit nog eens ontmoeten;

Hugo de Jonge, om te vragen waarom hij heeft bezuinigd op de zorg, en nu nog

steeds geen actie daarop onderneemt.

Waar voel je je het meest bij betrokken;

Mijn gezin, mijn familie en ook mijn werk.

Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn;
Meer kleine speeltuinen en wellicht meer kledingwinkels.

Wat vind je het leukste aan Nederhemert;

Dat het een hechte gemeenschap is waar iedereen er voor elkaar is en dat

alle kinderen nog lekker buiten spelen.

Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen;

Corine van Ooijen van de Tuinstraat 7

Scheepswerf de Eista

Boek over de EISTA

In de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw is er op 't Eiland een heuse scheepswerf gesitueerd. Eiland Staal, kortweg EISTA, bouwt o.a. Neerlands beroemdste motorboot De Doerak. Op het hoogtepunt van haar bestaan staan er 130 mensen op de loonlijst. In 1981 valt het doek voor het bedrijf. Over de opkomst, de bloei en de teloorgang verschijnt rondom Pasen volgend jaar een prachtig lees- en kijkboek dat nu al te bestellen is. Het boek krijgt de titel mee *Revolutie op het water 1959-1981*.

De Dorpskrant mocht alvast wat bladeren in het boek. De hieronder geschreven regels geven onze lezers een indruk van het boek dat maar liefst 212 pagina's telt. Veel bijzondere foto's ondersteunen de goed leesbare teksten.

Polio

Het is 1958. Baron M.E.L. van Wassenauer neemt een constructiebedrijf uit Oss over. Het is de bedoeling dat het bedrijf niet alleen landbouwwerktuigen voor de eigen landerijen gaat onderhouden en repareren maar ook voor boeren uit de omgeving. In de praktijk brengt dat laatste nauwelijks een klantenstroom op gang. Naast de beslommeringen rond deze nieuwe loot aan het bedrijf van de baron, zijn er ook zorgen omtrent Jeroen, de tweede zoon die aan polio lijdt. Jeroen moet op doktersvoorschrift elke dag roei-oefeningen doen. Voor zijn herstel is een roeiboot van essentieel belang. Op een kwade ochtend is de roeiboot onvindbaar, naar later blijkt een brutale diefstal. In de directe nabijheid kan de baron niet snel een roeiboot vinden die voldoet aan de wensen. Echtgenote barones Van Wassenauer-Mommersteeg zegt terloops: "Wel Maurits, dan rest je niets anders dan zelf een roeiboot te gaan bouwen."

Oudste zoon Dirk van Wassenauer (1952), wonend op 't Eiland vertelt: "Mijn vader kon lassen en was een echte sleutelaar. Voor onze landgoed-boerderij was dat natuurlijk erg prettig. Hij kon heel goed tekenen, vooral technische dingen als auto's, motoren, vliegtuigen en ... boten. Toen het bootje klaar was, bleek het geweldige vaarkwaliteiten te

Chocolademelk

Die eerste zelfgebouwde roeiboot oogst lof en waardering in familie- en vriendenkring. Al snel komt van verschillende kanten de vraag of baron Van Wassenauer ook zo'n bootje voor anderen wil maken. M.E.L. van Wassenauer beseft dat er wat te verdienen valt en besluit om er tien te gaan maken. Eiland Staal, beter bekend als de Eista Werf is geboren. Een advertentie in een blad voor sportvissers leidt tot een snelle verkoop. Naast roeiboten wordt gedacht aan kajuitschepen en daartoe wordt ontwerper Lefeber aangetrokken. Nog geen vier jaar later staat EISTA met prachtige schepen op beurzen in Amsterdam, Hamburg, Zürich, Parijs en Londen met namen als De Arthur, Cesam, Valiant en Jupiter. Op 't Eiland is het in 1963 dan al een drukte van belang; bij gebrek aan een echte kantine moeten de mannen eten en drinken in de loods. Anke, dochter van het echtpaar Lanser dat de landgoed-boerderij beheert, brengt koffie en chocolademelk. Iedere dag weer een feestelijk moment.

Rogger en Banjer

De meest verkochte boot wordt uiteindelijk De Doerak, een naam die door het personeel van de Eista Werf is bedacht. In de kleuren donkergroen en donkerblauw worden er circa 2500 gebouwd.

De allereerste 'Doerak'

Van de werf naar de helling (lees: de veerstoep van de veerpont naar Noord) is het een halve kilometer rijden. Iedere Doerak, gebouwd op een eigen kar, wordt met de trekker naar de pont gereden door o.a. Henk (beter bekend als Tom) van Heemskerk en daar te water gelaten. In de jaren '70 worden ook motorzeilboten gebouwd zoals De Rogger en Banjer. Op de internationale botenbeurs HISWA te Amsterdam heeft de Eista Werf op enig moment de grootste stand wat betreft vierkante meters.'

HISWA 1962

In 1974 wordt Nederland getroffen door een ware oliecrisis en dat betekende dat er sobere jaren aanbreken. En hoewel De Doerak de boot is voor de minder dikke portemonnee, worden de winsten lager, worden bestelde schepen niet afgenomen en slinkt de portefeuille voor de Eista Werf. In 1981 wordt de werf gesloten.

De 'Doerak' als casco

Hoe te bestellen

Wie het hele verhaal over de EISTA wil lezen, kan het boek nu al bestellen. Stuur daartoe een mailtje naar eistaboek@gmail.com met uw naam en contactgegevens. Bij vóór-intekening kost het boek geen € 35,- maar slechts € 30,-. Om van dit voordeeltje gebruik te kunnen maken, dient u uiterlijk 15 januari 2022 in te schrijven.

Noteer alvast: Voorjaar 2022 volgt een officiële boekpresentatie, waarbij ook oud-medewerkers (en hun familie) welkom zijn. Reserveer voorlopig Paaszaterdag, 16 april in uw agenda en geef uw wens tot deelname daaraan via bovenstaand emailadres te kennen. In de volgende Dorpskrant hoopt de organisatie u dan meer concrete informatie daarover te kunnen verstrekken.

Henk Poelakker

Aan boord het echtpaar Van Grinsven, springend: Anke Lanser.

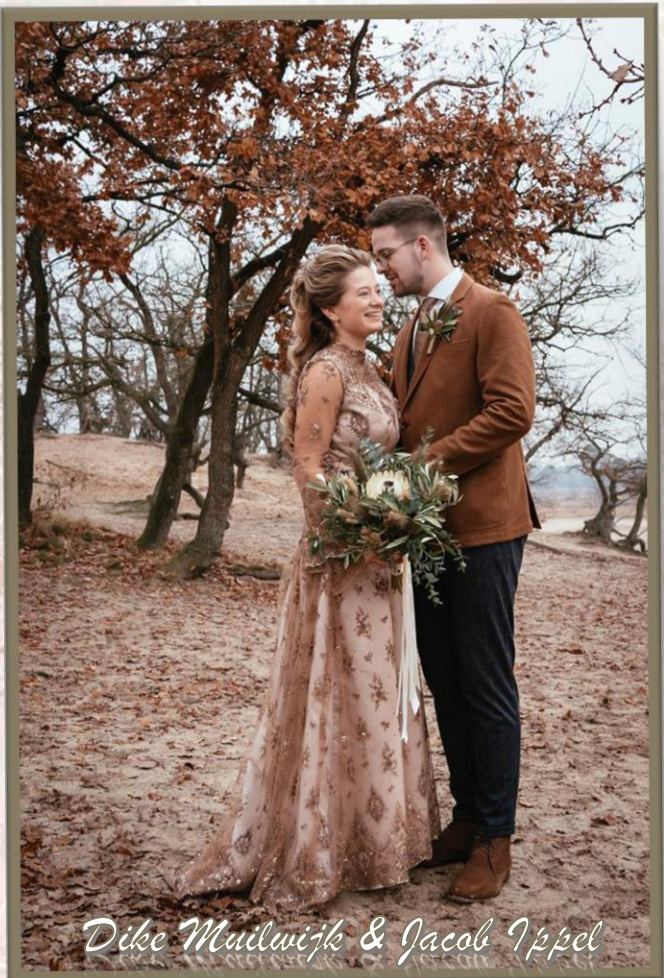
In 1968 nodigt Maurits van Wassenaeer alle Doerakbezitters uit voor een reünie. De opkomst is enorm. Het resultaat van die dag is de oprichting van de Doerakclub.

Getrouwd!

Maartje Nobel & Peter de Bruijn

Dike Muilwijk & Jacob Ippel

*Gerrit
Gertine*
12 NOVEMBER 2021

Gerrit Bruygom & Gertine Bloed

Getrouwd!

Gerard van Hemert & Kim de Groot

Pieter-Jan van Dam & Thirza den Bleker

Wat je kunt leren van zonnebloemen

Een aantal maanden terug fietste ik van Ammerzoden over de dijk naar Well. Langs de Maas zag ik een akker vol met treurige, bruine, verlepte stokjes. Het was een aangrijpend gezicht:

Het was nog nooit voorgekomen, dat de uiterwaarden zomers onder water kwamen te staan. Voor de boeren en tuinders een grote schadepost. Maar mij heeft deze aanblik aan het denken gezet. Daar kom ik later op terug. Eerst even iets anders. Op een avond in september werd er nog laat aangebeld, en daar stond een gemeentelid op de stoep die mij een boekje gaf over de watersnood van 1861. Dat boekje brengt ons van de Maas naar de Waal, en 160 jaar terug in de tijd.

IJsschotsen

Het was toen een arme tijd en een strenge winter. De Waal was verstopt geraakt door opgehoopte ijsschotsen ter hoogte van Brakel. Met als gevolg dat het water niet goed meer kon doorstromen en het waterpeil hoger en hoger steeg. Stel u eens voor, met wat voor angst de mensen toen naar de Waal hebben gekeken. Het water kwam tot boven aan de dijk. Het vee werd in veiligheid gebracht en op de dijk neergezet, en daar stonden de koeien in de vrieskou op de dijk. Het water bleef stijgen. In Brakel staat een standbeeld van een oude vrouw die bezorgd over het water kijkt. Dat is ter herinnering aan de ramp van 1861.

Waar iedereen bang voor was, gebeurde. De Waaldijk brak en een kolkende massa rivierwater vol met ijsschotsen kwam met grof geweld door het gat in de dijk heen breken. In combinatie met de brokken ijs had die bruisende watermassa een vernietigende kracht. Talloze huisjes werden

compleet weggevaagd. De hele Bommelerwaard kwam onder water te staan en Nederhemert natuurlijk ook, want dat is het laagste punt. Het is een wonder dat in de Bommelerwaard toen niemand verdronken is. Dat was in het land van Maas en Waal toen wel anders.

Nederhemert stond helemaal onder water, alle mensen moesten vluchten. Het water stond zo hoog, dat de arbeidershuisjes helemaal onder water stonden. In Heusden en in het kasteel Nederhemert werden de bewoners opgevangen. De schade was natuurlijk enorm. Foto's zijn er niet van, maar de berichten zijn ontstellend. Meerdere mensen zijn toen krankzinnig geworden omdat ze die ramp niet konden verwerken.

Het boekje over de watersnood bevat ook een preek van ds. B. Sterkenburg, die toen predikant was in Giessendam. Ds. Sterkenburg is later predikant geworden in Alblasserdam. Zijn foto hangt in de consistoriekamer van het 'schuurtje' (nu de hersteld hervormde gemeente) in Alblasserdam. En doordat ik van 2005 tot 2014 die gemeente in het ambt heb mogen dienen, heb ik zijn foto heel vaak gezien:

Naar aanleiding van de ramp in de nabijgelegen Bommelerwaard heeft ds. Sterkenburg die preek uitgesproken en later uitgegeven. Hij ziet de watersnood als een oordeel van God over de zonden van Nederland en daar hoorde Sterkenburg zelf ook bij. Hij wijst dus niet alleen naar anderen, hij staat zelf ook schuldig. Kort daarvoor had de overheid besloten, om op de openbare school niet meer uit de Bijbel te onderwijzen. Volgens Sterkenburg heeft dat besluit Gods oordeel opgeroepen. Maar hij noemt nog veel meer zonden die toen in Nederland bedreven werden, wat dat betreft is er niets nieuws onder de zon. Nederland was ook in 1861 bezig met feestvieren en God vergeten. Dat is nu nog veel erger geworden in plaats van beter. In zijn preek schrijft hij erover hoe dat wij allemaal zondaren zijn en hoe God een zondaar bekeert en hoe onbegrijpelijk genadig God is voor een zondig mens die de dood verdiend heeft. Ik kende hem voordien alleen van zijn foto, maar nu weet ik iets meer over hem. Ik dacht: Sterkenburg is een kind van God en een getrouwe knecht geweest, hij heeft er iets van geweten wie God is en wie een mens is.

Waardeloos

Terug naar de zonnebloemen. Op de foto hieronder zien we de zomerpolder van Nederhemert-Noord. Wat daar gestaan heeft, is ook voor het overgrote deel verloren gegaan

Toen ik langs de zonnebloemen fietste, dacht ik: dat is mijn beeld. Een korte tijd onder water, en de zonnebloemen zijn waardeloos geworden. Daar hoef je op de veiling niet mee aan te komen, met zulke 'zonnebloemen'. Zo is het met de mensheid ook gegaan.

We zijn geschapen om God lief te hebben en elkaar, en om goed voor de schepping te zorgen. Wat is ervan terechtgekomen? Ik heb tegen God gezondigd en ik ben ook zo'n zonnebloem geworden: een waardeloos, bruin stokje.

Maar nu het grote verschil. Die verlepte zonnebloemen hoeft niemand meer. Maar God biedt voor mensen de hoogste prijs, Hij wil ze nog steeds hebben. Wat betaalt Hij ervoor? Zijn eigen Zoon heeft Hij ervoor over gehad. Dat mogen we straks weer gedenken, dat Gods Zoon mens is geworden, is geboren in Bethlehems stal. De Heere Jezus Christus is Gods Zoon, Hij heeft geleden, is gekruisigd, is gestorven, opgestaan uit de doden. Voor wie? Voor goede mensen? Nee, voor mensen die met God gebroken hebben, voor mensen die de hel verdiend hebben. Voor God zijn er geen hopeloze gevallen.

In de donkere kerstnacht tweeduizend jaar hebben de engelen gezegd:

Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.

U leest het goed: *in de mensen een welbehagen*. Dat wil zeggen: *Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe*. Beste lezer, wie u ook bent, dat wens ik u toe: dat u een gelukkig Kerstfeest mag hebben. Dat is: Christus kennen, Hem liefhebben, Hem navolgen.

Ds. J. van Meggelen

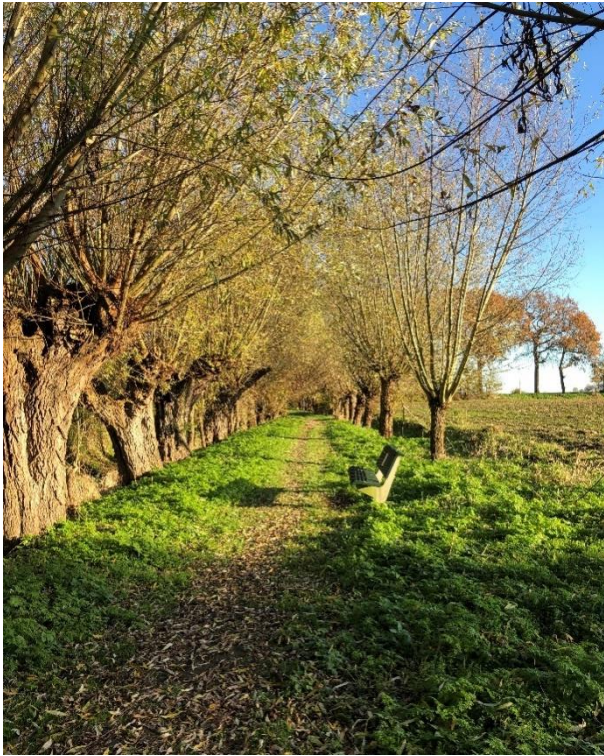

Het verhaal van een oud pad

De Bil op het Eiland is maar een klein onverhard pad tussen de Kasteellaan en 'de Straat', maar er is toch weer heel wat van te vertellen.

Een aantal jaren geleden vertelde ik al over het bankje dat Gijs van Breukelen aan de gemeente schonk met de namen van zijn ouders er op. Gijs is inmiddels naar Heusden verhuisd, maar het bankje houdt de herinnering levend.

Toen Gerard en ik een eenmaal op de Hoef woonden en klaar waren met de restauratie, vroegen wij ons af van wie dat paadje was. Wij vroegen aan de gemeente Kerkwijk of wij dat stukje konden kopen, om er zo zeker van te zijn dat het niet omgeploegd en rechtgetrokken zou worden. De gemeentebode, de heer van Oversteeg, kwam in zijn nette pak ons vertellen hoe het zat. Juist in die tijd was het Kadaster bezig om alle onbeschreven percelen alsnog een nummer te geven en over te dragen aan de desbetreffende gemeenten. Kerkwijk wilde die percelen graag zelf blijven beheren. Ook de Straat, het onverharde pad van de Kerklaan naar de dijk. Tot dan toe had Staatsbosbeheer de Bill onderhouden, maar nu het aan de gemeente kwam, was dat afgelopen.

Wij wilden wel zorgen dat het aanzicht hetzelfde bleef. We hebben toen met de gemeente een *notariële overeenkomst* gesloten, dat wij het

'vruchtgebruik' van de Bill zouden krijgen. 'Vruchtgebruik' betekende in dit geval 'onderhoudsplicht'. Het stuk vanaf de Kasteellaan, met het kleine bosje geriefhout, hoorde trouwens al bij ons perceel. De eerste jaren, wij waren nog jong en ondernemend, ging dat goed. De *Natuurwacht Bommelerwaard* met Ton van Balken aan het hoofd heeft zeker vier keer de wilgen geknot. Wij zorgden voor erwtensoep en worstenbroodjes en de kinderen konden naar de lammetjes kijken. Zo waren we weer (4 x 3=) 12 jaar verder. Daarna ging de Natuurwacht aan de slag rond de Kloosterwiel en moesten wij naar andere hulptroepen uitkijken. Een man uit Elshout kon het hout gebruiken voor dijkverzwaring, maar na zijn overlijden hebben we het onderhoud teruggegeven aan de Gemeente, die het tot nu toe keurig bijhoudt.

Hoe is die naam 'De Bill' gekomen? Het is al een oude naam, Cornelis van Ommeren gebruikte het in zijn brieven. De weg komt ook voor in een gerechtelijk stuk van 1734. Toen vroeg de bewoner van De Hoef, Jan Stauffenberg, om de weg te mogen afsluiten voor karren en paarden. Het pad moet toen dus wel breder zijn geweest. Jan mocht er wel een hek zetten, maar het dorpsbestuur benadrukte dat *iedereen vrije doorgang* moest krijgen. Het was dus een openbare weg.

De Bill lijkt precies op het pad dat van de Speeltuin naar de Schans loopt: een smal pad met aan weerszijden 'sloten'. Die sloten dienen niet voor de afwatering, want ze hebben nooit aansluiting gehad naar de Maas. De enige verklaring die ik kan bedenken is een gebruik uit de 80-jarige oorlog, toen de Moffendijk haar naam kreeg en het pad naar de schans Spanjaardsdijk heette. De heer van Hemert klaagde toen voor dat er tijdens de hevige gevechten (1580-1630) veel landerijen van de bewoners 'vergraven waren'. Ik heb mij vaak afgevraagd of die 'vergravingen' nog te zien zouden zijn. Nu denk ik dat de zojuist genoemde 'sloten' in feite loopgraven waren uit de 80-jarige oorlog. Ze zijn gebleven, omdat ze bij hoog water nog altijd het water uit de naast gelegen percelen opvangen. Maar of het zo is??

Trees Blom

De families Vos en Vos

Het opschrift boven dit verhaal is wat raadselachtig. Maar dat komt omdat er in Hemert minstens twee families Vos voorkomen die niets met elkaar hebben.

Het betreft de bekende familie Vos van het transportbedrijf dat nu in Zaltbommel is gevestigd en de andere familie Vos waartoe o.a. Janus Vos en Jan Vos van de Molenstraat 18 behoorden. We richten ons eerst op de hierboven eerstgenoemde familie Vos, die van 'Aart de smid'.

De oudst bekend Vos van dit geslacht is Jacobus Vos die vermoedelijk rond 1720 in Aalst werd geboren. Zijn echtgenote was Adriana Poldermans. Een van hun zoons met de naam Daniël (Daan) is in Hemert terechtgekomen waar hij trouwde met Cornelia Vos. Deze stamt af van iemand uit Alken in België van wie de achternaam werd geschreven als Gos. Die Frans Gos dateert van ongeveer 1520. Dus die Gos werd Vos. Geen familie van Jacobus dus.

Via die oude Daan Vos komen we in bekender vaarwater als we stuiten op Jan Vos, de opa van Jan Vos (Jan van Aart de smid), aan de meeste oudere lezers wel bekend. Deze 'oude' Jan Vos had een aantal zoons: Peter (Peer de smid), Marinus (de smid), Jan (de smid) en Aart (de smid).

Peer de smid was getrouwd met mijn oudtante Mien, een zus van mijn opa Jan Bouman. Tante Mien woonde op het laatst van haar leven in bij haar dochter Jet van Dirk Wolfers op Hophoven 5.

Van Marinus de smid is bekend dat hij twee keer getrouwd is geweest omdat zijn eerste echtgenote Govertje Doruiter vrij jong is overleden. Marinus hertrouwde in 1935 met Maaïke v.d. Vliet, een zuster van (de oude) Ceel v.d. Vliet. Maaïke was de weduwe van de (oude) Gerrit Doruiter, de vader van de vroeger bekende bakkers (Jaap en Hannes) in Hemert.

We kijken verder naar Aart Vos: hij is de grondlegger van het huidige transportbedrijf, nu dus in Zaltbommel. Zijn zoons Jan, Es, Bert, Daan en

Aart bouwden dit bedrijf steeds verder uit o.a. met een scheepvaarttak. Hun zoons runnen op hun beurt dit bedrijf nog steeds. En misschien zijn er nu ook al wel kleinzoons bij betrokken. Ik zeg dit dus een beetje voorzichtig want die jonge generatie ken ik niet meer.

De bijnaam 'de smid' duidt op het beroep van sommige mannen uit deze familie. Peter (Peer) en zijn broer Jan hebben dit beroep ook daadwerkelijk uitgeoefend. Jan Pieter was de enige die in hun voetspoor is getreden. Die had zijn smederij eerst aan de Hophoven 3, daarna verplaatste hij zijn werkplaats naar het terrein van de Betuco. Tot zover wat wetenswaardigheden over de familie van de smeden.

We gaan nu kijken naar de andere familie Vos. Hun voorouders zijn bekend tot op het jaar 1580 toen Aart Vos (waarschijnlijk) in Wordragen werd geboren.

Een afstammeling van hem is Jan Hendrikse Vos, geboren te Well in het jaar 1778. Ik noem hem in het bijzonder omdat hij met een Hemertse vrouw trouwde: Elizabeth Vermaas. Jan Hendrikse is blijkbaar na zijn trouwen in Hemert gaan wonen want hij overleed daar in het jaar 1847. Zijn kleinzoon heette Jan Vos en die trouwde met Anna v.d. Werken. Hun huwelijk werd gezegend met 12 kinderen waarvan Hendrika (Hentje) de oudste was. Adrianus Gijsbert (Janus) was de jongste. Zijn broer Jan werd drie jaar eerder dan hij geboren.

Janus Vos zat ook in de handel: hij verkocht (Bene)gas in grote gele stalen kruiken. Het aardige van de aansluiting van deze gasflessen aan de slang naar het gasstel is dat ze een linkse draad hebben.

Janus' oudere broer Jan ging de deuren langs om petroleum voor de petroleumstellen te verkopen. Op vrijdagmiddag kwam hij bij mijn moeder met zijn handel die op een handkar stond. Hij verkocht haar dan petroleum voor een dubbeltje (10 centen van de gulden). In die tijd was ik nog een kleuter en stond vaak aan de dijk te jutteren aan een ijzerdraad. Op de plek waar dit gebeuren plaatsvond, zat een gat in de dijk van mijn klompen.

Jan merkte eens tegen mijn moeder op dat ik zeker 'een lief manneke' was.

Hun oudste zus Hentje was de moeder van Gerard van Heemskerk, die getrouwd was met Dien Hobo. Mijn moeder noemde haar altijd 'tante Hentje', misschien omdat Dien van haar een nicht was. Hentje was geen familie van ons zover ik weet.

Een andere bekende broer was Aaike Vos, die tegen Wellseind aan woonde. Hij had daar met zijn zoon Jan een tuinderij. Mijn zus Neeske heeft daar menige aardbei geplukt en stond daar dan heel vroeg voor op.

Hun zus Bet Vos was in Hemert en omstreken een bekende persoonlijkheid. Zij was goed bekend in gezelschapskringen, evenals haar man Lieske Oomen, de rietdekker.

Hun broer Hendrik (Hen) woonde op Molenstraat 81 en was getrouwd met Basje Dekkers. Zij hadden één zoon: Jan Gij(s)bert. Deze is heel oud geworden. In 2014 overleed hij op 99-jarige leeftijd in 'Salem' te Ridderkerk. Jan Gijbert en zijn vrouw Marry hadden een groot gezin: 10 kinderen. Dat moet heel bijzonder voor hem zijn geweest omdat hij enig kind was. Henk is de oudste van dit tiental en woont al jaren in Zaltbommel. Zijn zus Dicky is een leeftijdgenoot van mij en zat bij mij in de klas. Piet woont in Delwijnen met Lenie Wisselink als zijn eega. En broer Jan is in Hemert het best bekend omdat hij daar een zaak heeft met allerlei agrarische producten.

Ik sluit af met de vermelding van Anna die de zevende was in het rijtje kinderen van bovengenoemde Jan en Anna. Die Anna trouwde met Christiaan van Aalst en kreeg een zoon Jan en een dochter Anna: 'Anneke'. Die is aan de ouderen onder ons goed bekend als 'Anneke van de Meulepad'. Haar broer Jan woonde bij haar en haar man Lambertus (Bert) van Wijk in. Jan werkte met Sjaan van Ooijen bij Gerrit v.d. Kolk op diens boerderij (Maasdijk 16). Beiden staan op de dorpsfilm uit 1963.

Op het Eiland woonde vroeger ook nog een andere tak van deze familie Vos. Zij waren behoorlijk welgesteld want ze woonden op het oude 'Wielenstein' (de voorloper van de voormalige pastorie op het Eiland) en op 'De Hoef'. Vooral in de

18^e eeuw deden zij van zich spreken. Trees Blom schrijft in haar boeken uitvoerig over de wederwaardigheden van deze familie. Een van hen droeg wel een bijzondere voornaam: Vijver. Hij was buurmeester van Nederhemert en heemraad. Een buurmeester lette erop dat de boeren hun sloten en/of beken goed open hielden, opdat er een goede waterhuishouding zou zijn. De buurmeesters werden jaarlijks gekozen, meestal uit de geërfden die een groot belang hadden bij een goede waterhuishouding.

Deze Vijver heeft het gepresteerd om in de Franse tijd een troep Prinsgezinden die de boel in Hemert op stelten wilden komen zetten, zoet te houden met een flink aantal flessen sterke drank. Vijver stond bekend als de rijkste man van het dorp.

P.S. N.a.v. de vorige aflevering: Gof de Putter-Groeneveld was de **schoonzus** van Dientje van Kooten-de Putter en niet de zus. En natuurlijk moeten we zeggen dat naast Maarten en Leo hun zus Go er ook is. Waarvan acte!

Ja, waar gehakt wordt, vallen nu eenmaal spaanders.

Jan van Wijk

Nederhemert in 1832-II

Wij gaan verder rondkijken in het Hemert van 1832 en vervolgen onze tocht vanaf de scherpe bocht bij Maasdijk 11 tot Maasdijk 42, waarbij wij aantekenen dat sommige huisnummers bij benadering zijn.

Wij houden eerst halt bij Maasdijk 82, waar Aagje Wolfers, de weduwe van Gerrit van Genderen, woont op haar boerderij. Ik heb ontdekt dat van dit echtpaar Pieta van Ooijen-van Genderen en ikzelf afstammen. Mijn overgrootmoeder heette nl. Aagje van Genderen, getrouwd met Willem Adrianus Bouman, mijn overgrootvader van mijn moeders kant. Naar dit Aagje, dus ook naar die Aagje Wolfers zijn een aantal Aagjes Bouman in Hemert indirect vernoemd.

Dan arriveren we bij Maasdijk 80 waar de in 1829 overleden Jan v.d. Linden woonde. Zijn vrouw Teuntje van Hemert zal overlijden in dit jaar 1832. De oudere lezers van onze Dorpskrant zullen zich nog wel herinneren dat op Maasdijk 26 voor de fam. Van Dulst Johan v.d. Linden woonde. Hij is een achterkleinzoon van deze Jan v.d. Linden en Teuntje van Hemert. Johan v.d. Linden is in 1974 op 96-jarige leeftijd overleden in Zaltbommel.

Op Maasdijk 78 wonen Matheus van Dockum en zijn vrouw Jenneke van Aalst. Het is een jong stel, getrouwd in 1826. Ze hebben inmiddels drie kinderen waarvan de middelste maar twee jaar is geworden. Hierna zullen nog acht blijde gebeurtenissen in hun woning plaatsvinden, wat het aantal kinderen op elf zal brengen. Ook van dit echtpaar kunnen we een lijntje naar het nabije verleden leggen. Tot hun kinderschaar behoort hun zoon Jan die later de vader zal worden van Bastiana van Dockum. Die is de moeder van mijn oom Dirk de Kuijper. Mijn jong overleden nicht Sjaantje de Kuijper is naar haar vernoemd, en naar onze grootmoeder Bouman: Sjaantje had daarom drie voornamen: Bastiana Anna Johanna.

Aan de buitenkant van de dijk ligt Maasdijk 9. Dit pand is ook in het bezit van de fam. Van der Linden. Het pand wordt gebruikt als vloodschuur. In 1919 wordt het verbouwd tot woning.¹

We wandelen verder en kijken wie er woont op Maasdijk 7. Dat blijkt Lammert van Os te zijn met zijn vrouw Adriana Krijgh. Lammert is van geboorte afkomstig uit Wordragen, zijn eega uit Well. Ze hebben twee kinderen: zoon Arien die in 1827 trouwde met Johanna Vos en dochter Cornelia die nog thuis woont. In 1836 zal zij trouwen met Willem van Genderen.

Helaas duurde dat huwelijk niet lang: Cornelia overleed al in 1841, vijf jaar na haar huwelijk met Willem. Waarschijnlijk stierf zij in het kraambed van hun jongste zoon Lammert, die ook in dat jaar overleed. Willem is later hertrouwd met Dingena Wolfers, bij wie hij geen kinderen kreeg.

We moeten nu de stoep af naar Maasdijk 72. Nu woont daar Dirk van Ooijen met Gerda. Voordat Dirk daar zijn huidige woning bouwde, stond daar een oude boerderij waarin mijn oudoom Bart van Heemskerk en oudtante Janna Bouman woonden met hun zoon Bart, de 'kleine Bart'. In 1832 woont daar Jan Leuvensteijn als weduwnaar van Fijke van Aalst, die in 1826 is overleden. Zijn zoon Hendrik die nog bij hem woont, zal in 1839 trouwen met Jenneke Bruijgom. Hij zal niet zo ver op pad hebben moeten gaan om haar aan de haak te slaan: Jenneke woont ongeveer op de plek waar nu nog steeds Bruijgoms wonen. De familie Leuvensteijn behoort tot de families die tegenwoordig in Hemert niet meer voorkomen.

Op Maasdijk 3 woont Lijntje van Genderen in de *Steenen Camer*. In 1848 wordt dit gebouw gesloopt.² Lijntje was ongehuwd en een dochter van Lammert van Genderen en Maria de Noo en zij overleed op 3 december 1838³.

Wij kijken naar de overburen aan de binnenkant van de dijk op Maasdijk 70. Hier woont Arien den Otter met zijn vrouw Maria van Oort. Arien is in 1777 geboren te Delwijnen en naar Hemert verhuisd om

¹ Dorpswandeling door: Nederhemert-Noord met Gerard Hoogbergen, 1995, 6.

² Dorpswandeling door: Nederhemert-Noord met Gerard Hoogbergen, 1995, p. 4.

³ Vermelding door Trees Blom in de Dorpskrant van september 2021, p. 55.

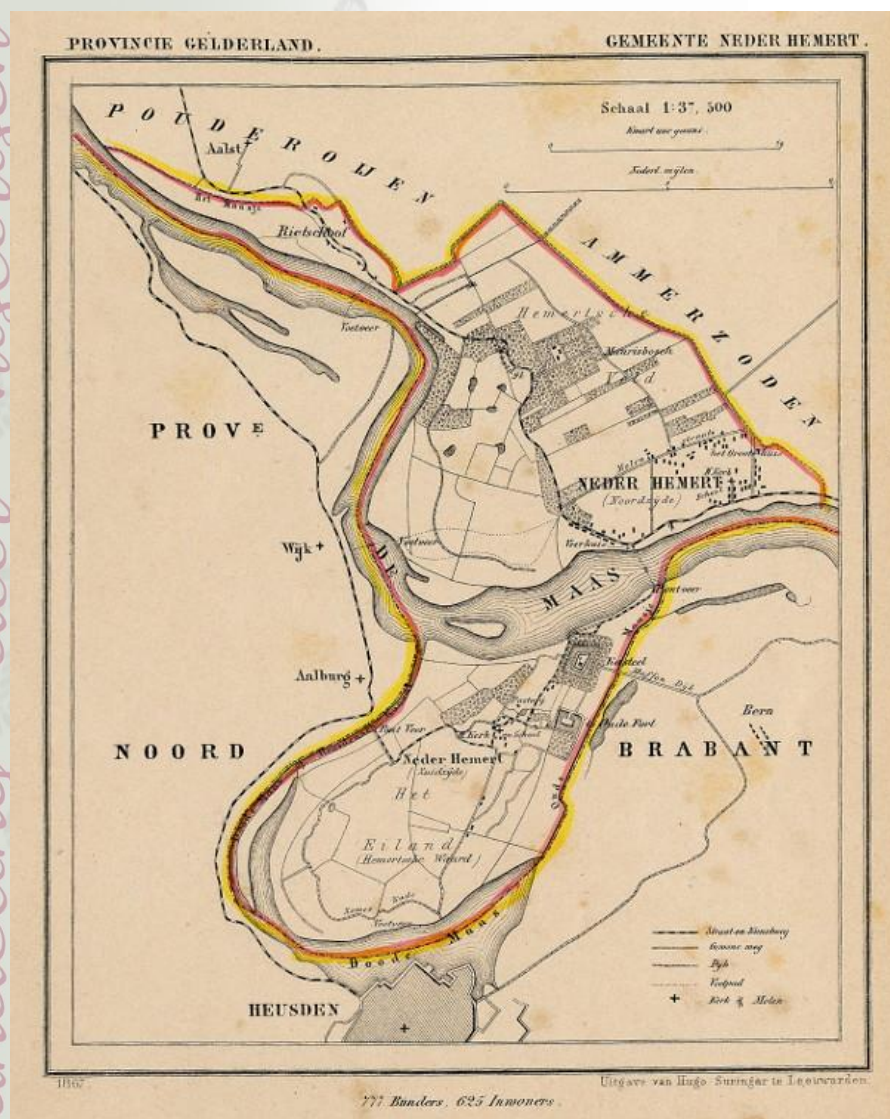
daar met de Hemertse Maria te trouwen en daar te gaan wonen. Het echtpaar heeft nog zes kinderen van de tien die zij hebben gekregen. Hun jongste dochter heet Gerarda en zal trouwen met Roelof Oomen. Dit is de opa van de oude Roelof Oomen die ik nog gekend heb. Die was weer de opa van verschillende Roelof Oomens die nu in Hemert wonen en behoren tot de zestigers en zeventigers. En die hebben ook weer menige nazaat die ook Roelof heet met de toegevoegde naam Johannes.

We gaan de stoep achter het veerhuis af en slaan onderaan linksaf naar de nrs. 60, 62 en 64. Daar staan een aantal onderkomens die het eigendom zijn van Hendrik Bruigom en zijn echtgenote Petronella Leuvensteijn. Zij hebben twee zoons: Cornelis die ongehuwd blijft. Maar zijn broer

Hendrik vindt zijn grote liefde in Maaijke van Heemskerk die in 1920 100 jaar zou worden. Haar 100e verjaardag werd opgeluisterd door de pas opgerichte muziekvereniging 'Concordia' die haar een serenade bracht.

Een eindje verderop in het land ligt Maasdijk 58. In 1832 wonen hier Aart van Genderen en Jenneke Donker met hun gezin. Zij hebben zeven kinderen waaronder eentje met de voornaam 'Matthijs'.

Via via heb ik daar mijn tweede voornaam aan te danken want mijn overgrootmoeder van vaders kant was Jenneke van Genderen, getrouwd met Wouter van Wijk, de vader van mijn opa Matthijs (Thijs). Aart van Genderen is een Hemertse van geboorte, zijn Jenneke haalde hij helemaal uit Zuilichem.

We kijken om de hoek bij het veerhuis. Daar woont Cornelis Verhey met zijn vrouw Maaike Kooiman. Zij zijn uit Werkendam gekomen om in Hemert het veer te gaan bedienen en het café te gaan runnen. Er ligt een baby in de wieg met de naam Jacob (Jaap). Jacob is mijn overgrootvader van moederskant.

Op Maasdijk 50 staat een flinke boerderij waar de weduwe Jan Leuvensteijn woont. Zij is moeilijk terug te vinden in de stambomen. Ten slotte komen we bij de molen die wordt beheerd door Hermen v.d. Meijden. Zijn vrouw heet Elselina den Doorn. Zij is een Hemertse van geboorte, hij komt uit Brakel. Elselina overlijdt in 1833, Hermen hertrouwt het jaar daarop met Hendriena Versteeg. Bij zijn twee vrouwen krijgt Hermen veertien kinderen, waaronder een Pieter. Van hem stammen de Van der Meijdens af.

Jan van Wijk

Nieuwe bewoners

Sinds afgelopen zomer zijn wij de gelukkige nieuwe eigenaren van het prachtige karakteristieke huis en de Smederij aan de Hophoven 3.

Laten we eerst even beginnen met onszelf voor te stellen: Wij zijn Ambra en Rik van Os en wij zijn hier komen wonen met onze twee poezen Doortje en Cees.

Rik is geboren in Den Haag, opgegroeid in Gouda en op 11-jarige leeftijd verhuisd naar Eerbeek. Ambra is geboren in Apeldoorn, opgegroeid op Texel en ook op 11-jarige leeftijd in Eerbeek terecht gekomen. Op ons 14^e kregen wij verkering en sindsdien hebben we elkaar niet meer losgelaten.

Inmiddels zijn wij 20 jaar samen en 11 jaar getrouwd. In verband met onze studie kwamen wij terecht in Amsterdam, wij zijn er iets langer blijven hangen dan gepland, maar echte stedelingen zijn wij niet.

Vanuit Amsterdam, waar we 15 jaar op 39 m² hebben gewoond, zijn we via een lange omweg (met de teleurstellingen van de oververhitte huizenmarkt) op een zonnige dag terecht gekomen in Nederhemert.

Moe van alle bezichtigingen en met niet al te veel vertrouwen dat het ons ooit nog ging lukken, reden we naar onze afspraak met Gerard Vos. In ons blauwe busje, bij Zaltbommel de A2 af, rijdend door

de Bommelerwaard kwamen we de Maasdijk op gereden richting de Hophoven.

Het was op dat moment, toen we de dijk op reden, met de voorjaarszon die op de Maas schitterde, dat wij het eigenlijk al wisten.

De energie kwam weer terug en blij verrast stapten we de Hophoven binnen.

Na het huis te hebben bezichtigd en met zijn tweeën nog een uurtje op de dijk te hebben gezeten, kijkend naar het huis, viel het kwartje pas echt; hier willen wij wonen!

Wat een prachtige omgeving, wat een mooie natuur en wat een sfeervol huis.

De geschiedenis spat ervan af en de Industriële Smederij is perfect voor ons bedrijf.

(En hebben jullie de zonsondergang al eens gezien vanaf de dijk? Waanzinnig, dan ben je toch verkocht?)

Wij wisten toen nog niet dat we het huis zouden kopen van de dochter van Leny en Jan Pieter Vos. Voor de meesten een bekend stel met diepe wortels in het dorp. We hebben ze helaas nooit ontmoet, maar door hier te wonen voelt het of we ze steeds beter leren kennen. Jan Pieter is letterlijk overal in het huis terug te vinden. Wat een handige man, door sommige mensen uit het dorp ook wel uitvinder 'Willie Wortel' genoemd. En wat een werkwijze: alles gedocumenteerd, uitgetekend en in een map gestopt. We voelen meteen een verbinding door herkenning, want zo gaat Rik ook graag te werk. De familie Vos heeft ons het huis van

hun ouders en grootouders gegund, en ons met open armen ontvangen en daar zijn wij echt ontzettend dankbaar voor.

De Smederij was voor Jan Pieter en de generaties voor hem een belangrijke plek. Een plek van ambacht. Dit zetten wij heel graag voort. Iets meer dan 10 jaar hebben wij een bedrijf dat gespecialiseerd is in het restaureren van meubels. Met veel passie kopen wij designmeubelen uit de jaren 50 en 60 op, welke dan door ons gerestaureerd

en gestoffeerd worden om deze vervolgens via onze website te verkopen.

Maar niet alleen in de Smederij zal er gewerkt worden, ook het huis heeft het nodige werk nodig. Uiteraard zijn wij gevallen op de charme van het huis, en dit willen we graag behouden, maar we willen het wel graag duurzamer en aangenamer maken. Aankomend voorjaar gaan we beginnen met de grootste en belangrijkste klus, het dak. Een groot project waar we erg naar uitkijken.

Kortom we zijn ontzettend blij dat we hier terecht zijn gekomen en we vinden het erg fijn om onszelf via de dorpskrant aan iedereen te mogen voorstellen! Iedereen die het leuk vindt is natuurlijk van harte welkom om te komen kijken wat we nu precies doen in de oude smederij.

Groetjes,
Ambra en Rik
www.vanOnS.eu

Huwelijksjubileum

**55 JAAR
GETROUWD**

**GERRIT
&
CAROLIEN
VAN
GENDEREN**

Huwelijksjubileum

60 jaar getrouwd

**Henk en Bep van der Steenhoven
60 jaar getrouwd!**

Henk is geboren op 31 mei 1936 te Heusden.

En Bep Plaisier werd op 20 december 1942 geboren te Rotterdam.

Ze trouwden op 28 september 1961 te Rotterdam en zijn gaan wonen in Capelle aan den IJssel.

Daar hebben ze anderhalf jaar gewoond. Toen zijn ze naar Rotterdam verhuisd.

Er zijn daar 7 kinderen geboren.

In Rotterdam hebben ze 26 jaar gewoond. Daarna zijn ze in 1989 verhuisd naar Nederhemert.

Inmiddels zijn zij rijk gezegend met 43 kleinkinderen en 20 achterkleinkinderen (en nog 4 op komst).

Henk is 40 jaren werkzaam geweest als schilder en Bep was de drijfveer van het gezin.

**Opa's
en
oma's
om in
te
kleuren**

De vrouw met de hond

De dagen zijn weer kort en de avonden lang en donker. De één houdt ervan om heerlijk binnen te zitten bij de warme kachel en brengt wat sfeer aan in huis voor de gezelligheid. Voor een ander is het misschien niet aangenaam om de lange avonden alleen door te brengen en die hoopt dan dat het weer snel voorjaar mag worden. Samen met mijn hond loop ik 's avonds door het donkere dorp.

Onfatsoenlijk kijk ik bij anderen naar binnen. Vorig jaar, toen de avondklok was ingesteld, en ik en hond door de donkere stilverlaten straten liepen, zag ik mensen omhoog veren uit de luie stoel om te kijken wie er wel het lef had om na de avondklok zich op straat te begeven. Maar als ze mijn hond dan zagen zakten ze weer terug in hun zetel. En dan hield ik de holster van de hondenriem omhoog als teken: wil je hem even lenen? Dan kun je een frisse neus halen en wacht ik wel hier tegen het huis aan." Maar de hint werd niet begrepen. Eerlijk gezegd voelde het wel een beetje oneerlijk aan. Ik en hond mochten wel naar buiten en u, zonder hond niet.

Maar goed, m'n lieve viervoeter heeft weer een plas en een poep gedaan enkele meters verwijderd van onze unieke boekenboom. Het is dat ik weet dat het een boekenboom is, want je ziet bijna geen boek meer staan, omdat de ruitjes zo vies zijn of zelfs zijn vervangen door een plankje. Ook jammer dat deze boom hier zo alleen staat. Er is ruimte genoeg voor een bollenboom. Een boom waar je restjes wol, garen, breinaalden, lapjes stof, knopen en zo in kunt leggen. Er zijn vast wel creatieve dorpsbewoners die met restjes prachtige creaties kunnen maken. Maar een bakboom kan ook. Daarin kunnen de altijd opruimwoedende dorpsbewoners hun halve pak taartenmix, zelden gebruikte bakvormen, restjes eetkleurstof, lekkere recepten en zo in kwijt. En iemand die 's avonds laat nog een verjaardagstaart aan het aftoppen is kan net even die perfecte spatel uit de bakboom plukken. En een

knutselboom? Vol met verfrestjes, pencelen, lijm. Een lust voor dorps hobbyisten! Of een spelletjesboom met enorme grote dozen vier-op-een-rij, ganzenbord, twister. Leuk voor de dorps-opa's en oma's om met de kleinkinderen even een spelletje uit de boom te kiezen en na een uurtje weer terug te brengen. En dan stel ik voor dat we ook nog een bomencommissie aanwijzen en dat ieder lid een boom krijgt toegewezen om deze te verzorgen door netjes en ordelijk bij te houden. Zodat alle bomen er prachtig bij staan. En dan op het bankje een boekje lezen met, ja heus, een knijper op je neus.....

Maar dit creatieve bomenbos komt dicht bij de ruil en verkoopapp, waar je al deze dingen kunt aanbieden of halen. En toch is er nog een categorie mensen voor wie dit bos aantrekkelijk is. Dat zijn de mensen die omhoog veren uit hun luie stoel als er een berichtje binnenkomt op de ruil- en verkoopapp. Ze speuren wat af wie er wat te ruil of te koop aanbiedt. Het zijn de Sherlock Holmes van deze groep. En juist die mensen kunnen anoniem naar het creatieve bos sluipen om iets te halen of te brengen zonder dat het door anderen opgemerkt wordt.

Maar wie heeft er nu nog meer belang bij een bollenboom, bakboom,

knutselboom of spelletjesboom?

Het is voor haar die s' avonds haar hond uitlaat en naar binnen gluurt bij anderen. Als ze dan een vader ziet verven, een

mevrouw macrameeën, een puber puzzelen, een kind knutselen, en de burenbakken, dan wordt ze blij! Dan ziet die vrouw met de hond het hele dorp aan de hobby! En

wie weet....wie weet, begint zij ook wel te haken of te bakken of te verven of een spelletje te doen.....Dan weet u, als hond en ik niet meer voorbijwandelen waar ik ben. Thuis aan de hobby!

En in ons dorp daar staat een hele mooie boom
Die is niet zo als anderen zo heel gewoon
Want in een heel klein holletje
Daar ligt een donkerrood bolletje
Als ik dat zie dan denk ik dat ik droom
Heel voorzichtig in mijn droom
Loop ik langzaam naar die boom
Ben ik er bijna wat een pret
Krak boem naast mijn bed!

En in ons dorp daar staat een hele leuke boom
Die is niet zo als anderen zo heel gewoon
Want ergens in een nerf
Daar ligt een tube verf
Als ik dat zie dan denk ik dat ik droom
Heel voorzichtig in mijn droom
Loop ik langzaam naar die boom
Ben ik er bijna wat een pret
Krak boem naast mijn bed

En in ons dorp daar staat een hele dikke boom
Die is niet zo als anderen zo heel gewoon
Want in een heel klein hoekje
Daar staat een puzzelboekje
Als ik dat zie dan denk ik dat ik droom
Heel voorzichtig in mijn droom
Loop ik langzaam naar die boom
Ben ik er bijna wat een pret
Krak boem naast mijn bed

En in ons dorp daar staat een hele lekk're boom
Die is niet zo als anderen zo heel gewoon
Want op het hoogste takje
Daar staat een klein gebakje
Als ik dat zie dan denk ik dat ik droom
Heel voorzichtig in mijn droom
Sluip ik langzaam naar die boom
Ben ik er bijna wat een pret
Krak boem naast mijn bed

De vrouw met de hond

De Nieuwstraat (Nijesteeg) hield vroeger bij de vliet op. Is door de ruilverkaveling doorgetrokken naar het tankstation. Ik woon vlak bij de Maas. Als kind mochten wij daar niet komen. Weinig of geen kinderen kregen in die tijd zwemles. Het gebeurde weleens dat een ouder met een kind in de Maas zwemmen ging leren maar dat was echt een uitzondering. Nu had ik als kind weleens gehoord dat sommige mensen zwemmen hadden geleerd in de vliet aan het eind van de Nijesteeg.

Op een zekere middag hoorde ik van een paar vriendjes in de klas dat zij in de vliet gingen zwemmen. Ik was toch wel nieuwsgierig. Dus toen de school uit was op onderzoek uit. En ja hoor, daar spartelden ze rond. De temperatuur was hoog en dat water zag er toch verkoelend uit. Die vriendjes bleven mij uitnodigen ook mee te doen want het was heerlijk. Tenslotte ging ik overstag. Ik laat mij in mijn onderbroekje vanaf de wal in de vliet zakken maar schrok mij een ongeluk want ik zakte tot mijn knieën in de blauwe blubber. In het midden was het veel dieper maar daar durfde ik niet naar toe. Tenslotte toch maar eens zwemmen leren, langs de kant natuurlijk. Ik was al een heel eind gevorderd dus ik draai mij om. Wat ik toen zag ben ik nooit meer vergeten. Het leek wel of er een baggerschuit bezig was geweest, zo blauw zag het water. Het bleef warm, dus die verkoeling in de vliet trok me wel aan.

Tot ik op zeker moment bij mijn moeder met de billetjes bloot moest. Zij was toch wel nieuwsgierig hoe het kwam dat mijn onderbroekjes iedere keer zo goor waren, want zij wist ze niet schoon te krijgen. Ja, toen moest het hoge woord eruit. Nu had mijn moeder een eigen manier van straffen als je ondeugend was geweest. Zij schoot namelijk. Niet met een geweer, maar uit haar slof. Met de belofte het nooit meer te doen liep het deze keer met een sisser af. Einde privézwemles.

Gijs van de Werken

Clubshow 'Knagend vooruit'

Wederom geen 60ste

Clubshow "Knagend Vooruit"

(Maar met een besloten keurmoment toch een heel mooi alternatief.)

In 2020 waren de voorbereidingen in volle gang maar door Corona lockdown kon de Jubileumshow toen niet doorgaan. Alle hoop was gevestigd op dit jaar. De Clubjassen waren in productie, prijzenschema was bekend, de Burgemeester uitgenodigd voor de prijsuitreiking en toen....

Ja toen kwam de QR-code en later de 1,5 meter afstand. En de uitbraak van de vogelgriep, zodat het showen van kippen al helemaal niet mogelijk was. Gezien de grote publieke belangstelling die er altijd is in het dorps huis, vond het bestuur het onverantwoordelijk om de show door te laten gaan.

Maar Knagend Vooruit is een levendige vereniging en we zijn op zoek gegaan naar een alternatief om de fokkers toch een beoordeling van hun gefokte dieren te geven. Er is op 26 november, in de hal van

ondergetekende, een "besloten keurmoment" georganiseerd zonder publiek. De fokkers hebben nogmaals hun dieren geselecteerd en alleen de beste dieren in de kooien gebracht. Zodoende waren er een 50-tal duiven en 120 konijnen te beoordelen. En iedere inzender kon pronken met zijn clubjas.

Woensdagavond 24 november werden de kooien opgebouwd, donderdag avond konden de fokkers hun dieren brengen en vrijdag was het aan de keurmeesters om de kampioenen te vinden tussen alle kwaliteitsdieren. Duiven weden op de eerste verdieping gekeurd. Als hoogvliegers voelden die zich daar het beste thuis 😊. De begane grond was ingericht voor de konijnen.

Het werd, met 1,5 meter in acht genomen, toch een hele leuke dag.

De beste sierduif werd in de kooi gebracht door Jan Vos met als Reservekampioen Gerrit van de Laar, beiden uit Nederhemert.

Bij de konijnen geboren voor 30 april werd de winnaar Bert Heicoop uit Wijngaarden met een Klein Zilver, op de voet gevolgd door een Groot Zilver van Remko Remmerde. De 3 keurmeesters hebben unaniem besloten deze beide dieren te verhogen naar predicaat U (uitmuntend) met 98 punten.

De jongste dieren, geboren op 1 mei of later, gaf als winnaar Tonnie Oomen uit Well met een Wener

Blauw. Tevens behaalde hij ook het reservekampioenschap in deze Jeugdklasse.

Ook heeft Knagend Vooruit een aanzienlijke hoeveelheid jeugdliden. Daar werd de strijd beslist in het voordeel van Liam Remmerde met een Groot Zilver, 2^e werd Gerrit Keijnemans Met een Rexdwerg en als 3^e Nathan van Steenberg uit Aalst die een zwarte kleurdwerg gefokt heeft.

Hopend dat we volgend jaar weer onze 60ste Clubshow kunnen houden in het vertrouwde Dorpshuis met dan ook weer de het Rad van Avontuur en de Superronde.

Peter Keijnemans
"Knagend Vooruit"

Eilandse postbode stopt na 43 jaar

Sjef van de Wiel (1955) hangt de laatste postzak aan de wilgen; op 16 december deed hij zijn laatste ronde.

Ruim 20 jaar bezorgde hij op 't Eiland brieven, kaarten, folders, week- en maandbladen enz. De vertrouwde bus van PostNL blijft rijden maar de chauffeur is niet langer Sjef. Hij gaat met pensioen en kijkt met ons terug op een beroep dat in vijftig jaar flink veranderd is.

PTT-post werd Post NL

Ooit kenden we in ons land ruim 40.000 mensen die dagelijks de post bezorgden. Voordat deze fulltimers en dus kostwinners op pad konden gaan, hadden ze al uren staan te sorteren op straat en huisnummer. De postbode bracht tot in de jaren zestig van de vorige eeuw tweemaal per dag, zes dagen in de week, de post rond. Toen heette de baas van Sjef nog PTT-Post (1928-1998) en stond service hoog in het vaandel. Hoewel het bezorgen

bleef, veranderde zijn werkgever meer dan eens van kleur: TPG-Post (1998-2006), TNT (2006-2011) en vanaf tien jaar geleden Post NL. "Het is er niet beter op geworden", zo vertelt Sjef als wij hem treffen bij het lichten van de brievenbus nabij Kasteellaan 9. "Doel van iedere verandering is altijd geweest dat het sneller en daardoor goedkoper moest worden. De snelheid is er vooral ingekomen door de automatische sorteermachines. Ongelofelijk hoe snel deze robots de adressen kunnen lezen, daar kan geen sorteerder tegen op."

In vier minuten een trein lossen

Sjef is een gezellige verteller die in al die jaren veel heeft meegemaakt.

"In de beginjaren had ik zelfs AOW-geld bij me dat ik bij ouderen, vaak slecht ter been zijnde mensen, aan huis bracht. Daar hoorde natuurlijk een kop koffie en soms zelfs een fooike bij."

Omdat ik als starter bij de PTT de eed van geheimhouding moest afleggen, heb ik nooit met naam en toenaam over personen gesproken. Voordat ik bij de post kwam werken, heb ik negen jaar op een drukkerij gewerkt. Eenmaal bij de post, leerde ik wat snelheid was; de trein die op het station van Den Bosch stopte, hield slechts even stil en dan moest ik in drie of vier minuten stapels maandbladen uit de wagon sjouwen. Niet op tijd betekende weg trein en dat mocht natuurlijk niet gebeuren.

't Eiland: ouderwets gezellig

Bij de posterijen doorliep Sjef diverse functies, van 'loopjongen' tot leidinggevende om rond 2000 in het buitengebied terecht te komen. Brakel, Bruchem, Kerkdriel zijn slechts enkele namen van dorpen. Sjef: "De verste uithoek was Kasteel Loevestein waar je toch al gauw tien minuten heen en tien minuten terug voor moet rekenen. En anno nu moet alles snel en effectief. Als ik een route uitgestippeld zie door kantoormensen waarop staat.....is te doen in 1 uur en 18 minuten.....gaan mijn geringe haren overeind staan. Volkomen buiten de werkelijkheid. Hier op 't Eiland lijkt de tijd nog wat stil te staan in positieve zin. Bij menig huisnummer maakt men graag een praatje met de postbesteller. Ik zal geen namen noemen maar wat is het leuk om rond de kerstdagen van iemand stevast een leuke attentie te krijgen. Dat gebaar doet goed. Hier is het nog ouderwets gezellig. Dat heb ik in de voorbije jaren bij de post langzaam maar zeker zien verdwijnen. Waar is de tijd gebleven dat je wat voor elkaar over had, dat saamhorigheid vanzelfsprekend was. Wist je dat ik in al die jaren slechts één keer een brief voor iemand op de camping had? Ik ben het terrein op gewandeld, de naam van de geadresseerde genoemd en het poststuk overhandigd."

Hoge werkdruk

Net als in veel organisaties, ligt de werkdruk bij de mannen en vrouwen van Post NL hoog, in de ogen van Sjef te hoog. "Het is niet dat ik dolblij ben dat ik kan stoppen, het is meer dat ik toe ben aan een wat rustiger leven. Opgeteld heb ik 52 jaar gewerkt, het is inmiddels wel genoeg geweest ondanks dat ik iedere dag met plezier naar het werk ging. Tegen alle Eilanders zeg ik: bedankt voor al die mooie jaren op jullie uniek plekske. Door weer en wind, met sneeuw en ijs heb ik steeds met genoeg de post bij u allen gebracht en op de terugreis de brievenbus gelicht. De tijd dat ik meer aandacht kan besteden aan de kleinkinderen breekt aan, dat ik vaker kan gaan fietsen en lange afstanden kan gaan wandelen (Sjef heeft tien keer de 80 van de Langstraat gewandeld *HP*). U allen wens ik alle goeds voor de toekomst."

Terzijde

De postzaken voor zowel Noord als Zuid zijn lange tijd geregeld vanuit het hoofdpstkantoor te Heusden. In de beginjaren van de besteldienst stak de bodeloop (=postbode) tweemaal per dag het water over. Dat gebeurde met een zeil- of roeiboot. Bij sneeuw, ijs en hoog water kon men niet varen en ging de postbode vanuit Heusden over de Heusdense Brug (naar 't Eiland) en verderop via Well naar Noord. Ouderen onder ons herinneren zich wellicht nog de naam van postbode Pieter Smits die zijn vader en opa opvolgde. Drie generaties postbestellers die van 1890 tot 1958 o.a. de kaarten en brieven op 't Eiland rondbrachten.

Henk Poelakker

't Boschke"
Nieuwstraat 12

't Boschke

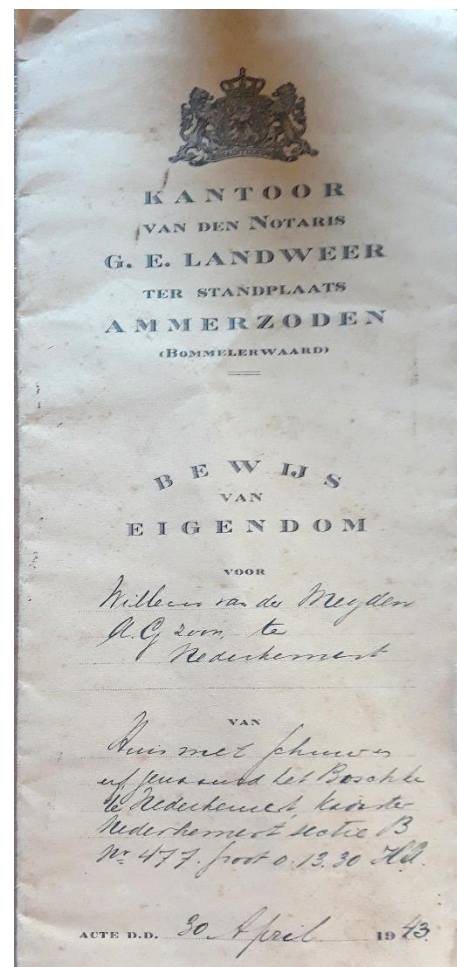
Ons huis is gebouwd rond 1925 door mijn opa, dhr. Catrinus Keijnemans. In 1943 kocht mijn vader, dhr. Willem van der Meijden, het huis van zijn schoonvader en wij kochten het van mijn ouders in 1984. Mijn vader had vroeger altijd Shetland stamboek pony's als hobby en er werd ieder jaar wel een veulentje geboren. Dan kwam de keurmeester het veulen schetsen en later werd met een tang een brandmerk in de onderlip gezet (wat ik als kind vreselijk vond!!). Dan kon het veulen opgenomen worden in het stamboek en kreeg het de achternaam "van het Boschke". Toen ik eens aan mijn vader vroeg waarom al onze pony's "van het Boschke" heetten met hun achternaam zei hij: "Omdat het stuk land waar ons huis op gebouwd is zo heet." Dat heb ik altijd onthouden en voor waar aangenomen. Toen het huis later in ons bezit is gekomen heb ik wel eens gezegd dat ik het heel leuk zou vinden om de naam "t Boschke" op ons huis te hangen, maar er kwam nooit iets van. Maar onze kinderen hebben dat in hun oren geknoopt en toen wij 25 jaar getrouwd waren kregen wij van onze kinderen het prachtige bord dat

nu op ons huis hangt. Maar toen zei mijn broer dat het niet klopte, dat die naam hoorde bij het stuk grond waar de pony's altijd op liepen. Toen ben ik op zoek gegaan in een doos met oude paperassen die bij ons is gebleven na het overlijden van mijn ouders en daar vond ik het koopcontract uit 1943 waarmee mijn vader het huis kocht van zijn schoonvader en daar stond dit:

Willem van der Meijden, A.G. zoon, ook genaamd Sanderzoon, landbouwer te Nederhemert, verklaart in koop te nemen een huis met schuur en erf, genaamd het Boschke, aan de Nieuwe Steeg, onder Nederhemert, benevens bouwland aldaar. (voor de som van 3000 gulden!!!)

Dus het naambord hoort echt op ons huis.

Ina Vos

Ruilverkaveling Bommelerwaard West

Voor en direct na de Tweede Wereldoorlog stond de Bommelerwaard bekend als een achtergebleven gebied. Fabrieken waren er niet veel en de boeren werkten met paarden terwijl van mechanisatie in andere delen van het land al wel sprake was. Na de oorlog kwam hier verandering in. Uit Amerika kwam het Marshallplan. Zij zonden schepen met landbouwmachines. Ook de regering begon financieel bij te dragen en voorlichting te geven om de landbouw te ondersteunen.

In de Oost-Bommelerwaard kwam in de jaren 50 van de vorige eeuw een kleine ruilverkaveling. Maar bij ons nog niet. In mijn jeugd was land om de boerderij goud waard. Want alles moest met het paard gebeuren. Voor degenen die het paard vlak bij huis konden weiden was dat niet zo'n probleem. Maar dat waren er weinig. Anderen moesten het dier 's morgens eerst halen en 's avonds weer terugbrengen naar de wei. Die van ons graasde 4 kilometer van huis.

Wij waren twee uur per dag kwijt met halen en brengen. Daarom was land vlakbij huis veel waard, want men kon dan met de kruiwagen gaan oogsten.

Alle groenten, aardbeien en melkbussen brachten wij met de kruiwagen op de dijk. De oprit was toen zo smal dat er geen vrachtwagen op kon.

Eindelijk kwamen er trekkers. Die stonden altijd startklaar. Ik moest nog met het paard werken. Ondanks dat het een lief dier was, begon ik steeds meer hekel aan hem te krijgen want ik wou ook een trekker.

Eindelijk, twee dagen na mijn twaalfde verjaardag kwam er een trekker het erf op rijden. Wij waren daarmee de vijfde in ons dorp. Wij hadden op een zeker moment dertien akkertjes die bewerkt moesten worden.

In de jaren zestig van de vorige eeuw begon een voorlichter voor de landbouw zich met enkele anderen in te zetten voor een ruilverkaveling. Dat was de zogenoemde ruilverkavelingscommissie. Vervolgens kwam er een stemming over de plannen, want de grondeigenaren moesten toestemming geven. Sommige stemden tegen want in een ruilverkaveling moet er grond geruild worden.

Dat kon toch niet: land dat al generaties lang in de familie was zou nu een ander gaan gebruiken. Weer anderen zagen het financieel niet zitten, vooral de wat oudere boeren. Maar de meesten stemden voor, dus de ruilverkaveling Bommelerwaard West was een feit. Hieronder vielen de volgende dorpen: Aalst, Bruchem, Delwijnen, Gameren, Nederhemert (Noord), Nieuwaal en Zuilichem. Het sterrebos en de uiterwaard telden niet mee met de ruilverkaveling.

Om in de polder grote boerderijen te kunnen bouwen had men grond van een ander nodig. Daarom begon de commissie land op te kopen. Verschillende oudere boertjes die geen opvolger hadden maakten hier gebruik van. Ook zetten de commissieleden zich ervoor in om vooral grotere boeren de Bommelerwaard uit te krijgen. Sommige vertrokken naar Groningen, anderen weer naar de Noordoostpolder en Flevopolder om daar verder te boeren. In die dagen werd er veel over gesproken. Net of ze naar de andere kant van de wereld verhuisden.

De ruilverkaveling probeerde ook gebieden in te richten om kassen op te bouwen. Tenslotte is dat gelukt, voornamelijk in Gameren, Nieuwaal en Zuilichem. Deze ondernemers konden met minder grond de kost verdienen, dat was ideaal want dan hadden zij meer grond om onder de boeren uit te delen. Later werd in ons dorp hier en daar ook een kas gebouwd. Mijn vader wilde dat ik er ook een liet bouwen maar ik hield dat tegen want ik hield van het buitenleven en had geen zin mijn hele leven onder en tussen glas opgesloten te worden. Leve de vrijheid!

In die tijd hadden de meeste boeren een gemengd bedrijf. Dat wil zeggen zij hadden wat koeien, varkens, kippen, akkerbouw en tuinderij.

Ondanks dat dit veel handwerk vereiste, vond ik dat toch het mooiste. De oude boertjes raden mij altijd aan om met veel klepels te gooien dan was er meestal wel een goed raak.

Tenslotte moest ik het ook opgeven. Op het laatst koeien en groenten toen werd het koeien en bloemen en op allerlaatste alleen maar bloemen. In mijn jeugd hadden veel boeren een stukje land naast en achter ons huis. Wanneer in de zomer de zon hoog aan de hemel stond en deze mensen op

hun landje bezig waren was dat enorm gezellig. Ik heb ze, door de jaren heen, allemaal om mij heen weg zien vallen. De laatste jaren liep ik er nog alleen. Nu niemand meer. Ook hier is veel nostalgie verloren gegaan.

In 1946 kon mijn vader, die in loondienst was, ons boerderijtje huren. Hij zag toen kans om een zelfstandig boertje te worden, wat hij altijd al graag gewild had. Hij huurde links en rechts een stukje land. Niemand wilde er een pachtcontract op geven. Het gebeurde wel dat sommige huurders stiekem bij de pachtkamer het voor elkaar kregen om de verhuurder te dwingen het wel te geven. Mijn vader moest daar niets van hebben en zei altijd: "Als ik er zo aan moet komen hoef ik het niet."

Op een zeker moment moesten wij ook bij de commissie komen. Wij hadden weinig land in te brengen, dus kregen we ook weinig toebedeeld. De enige contracten die wij hadden vielen buiten de ruilverkaveling, namelijk de Doornwaard en de Arkenwaard. Voor een nieuwe boerderij in de polder kwamen wij al helemaal niet in aanmerking. Dat was maar goed ook, want als je daarvoor in aanmerking kwam moest je de boerderij waar je in woonde bij de ruilverkaveling inleveren.

Mijn moeder zei direct al: "Ik gaoi nooit de polder in."

Voor de verkaveling waren de Nieuwstraat (Nijesteeg; deze hield bij de vliet op), Riemerstraat (Riemersteeg), Kade en Eendenkade, grindwegen. Toen werden alle wegen door het polderdistrict (waterschap) onderhouden. Tegenwoordig doet de gemeente dat.

Voor de oorlog reden veel boerenkarren op houten wielen met ijzerbeslag. Een claxon had je niet nodig, want je hoorde in de verte die karren over de grindweg aan komen stuiteren. Bij de Nederhemertsekade staan sommige huizen vlak langs de weg. In een van die huizen lag een ernstige zieke. Deze patiënt kon het gestuiter van die boerenkarren niet aan zijn hoofd verdragen. Men vroeg de boeren om zo langzaam mogelijk over de grindweg te rijden, maar ook dat kon de zieke niet verdragen. Maar ja, er was geen andere weg en de boeren wilden toch hun oogst van het land halen. Goede raad was duur. Tot op een zeker moment een man met een helder idee kwam. Hij vroeg alle boeren in ons toen nog kleine dorpje of zij wat stro af wilden staan om daar op de weg te leggen. Zo kwam er een dik pak stro op de weg,

waar de karren overheen reden tot heil van de zieke en dankbaarheid van de familie. Al deze wegen zijn door de verkaveling geasfalteerd.

Gijs van de Werken
(wordt vervolgd)

Vanaf 1935 is het wegennet in de Bommelerwaard uitgebreid en verhard. Voordien was er maar één verharde weg, tussen Hedel en Zaltbommel. Deze weg maakte deel uit van de Rijksstraatweg die Utrecht en 's-Hertogenbosch met elkaar verbond. In het kader van de ruilverkavelingen die na de Tweede Wereldoorlog werden uitgevoerd zijn tal van nieuwe wegen aangelegd en is de ontsluiting van het gebied sterk verbeterd. De ruilverkavelingen hadden ook gevolgen voor de landbouw. Het versnipperde bezit van de boeren werd geconcentreerd en er verschenen nieuwe boerderijen in het buitengebied, zodat de boeren hun oude boerderijen in de dorpen konden verlaten. Keerzijde van de ontwikkelingen was dat de verschillen in percelering tussen de oeverwallen en de komgebieden grotendeels verdwenen is: in het hele gebied is een rationele percelering aangebracht. Na de Tweede Wereldoorlog deden ook nieuwe landbouwproducten hun intrede, zoals de champignonenteelt. Veel meer ruimtelijke gevolgen had de toename van de kassen, zowel voor de teelt van bloemen als voor groenten en fruit. Enkele dorpen zijn in de tweede helft van de twintigste eeuw flink gegroeid, zoals Kerkdriel en Hedel.

Bron: Ontgonnen verleden.
Regiobeschrijvingen provincie Gelderland

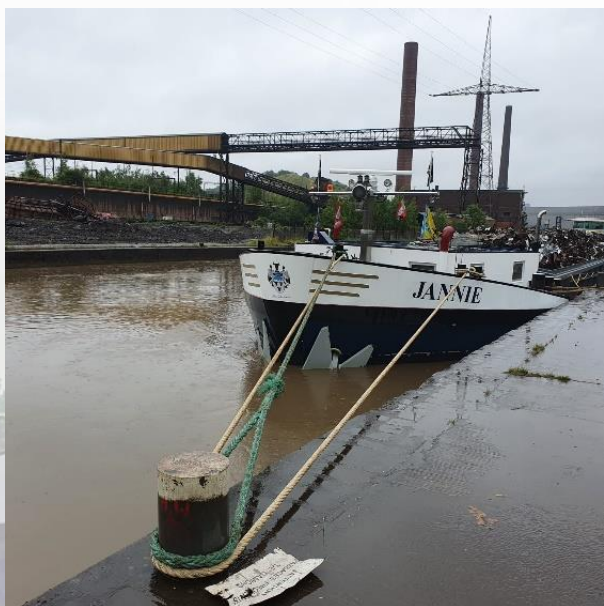
Van een schippersvrouw

Water...

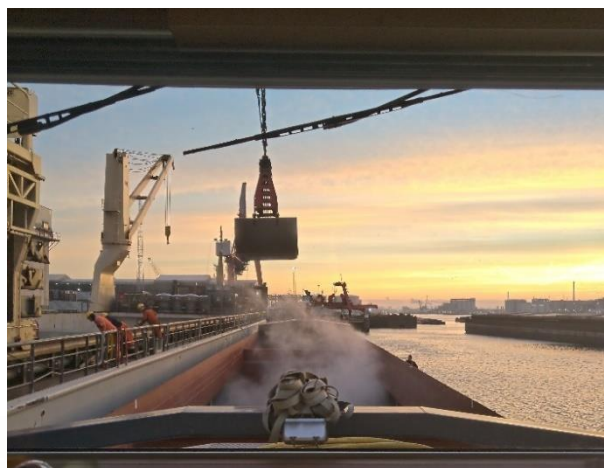
We gaan terug in de tijd... 14 juli. We varen met een schip vol oud ijzer naar Charleroi. Via de Maas langs de prachtige stad Maastricht, varen we via de sluis Klein Ternaaien België binnen. Om ons heen en via het weerbericht horen we berichten over zware regenval.

"Als de Samber maar niet dicht gaat vanwege al het water" zegt Albert tegen mij. Via Luik varen we richting Namen, daar begint de Samber. Met 'Google vertalen' in de aanslag, vraagt Albert het aan de sluis. Want... uhm... alles is hier Frans en een detail: wij spreken geen van beiden Frans. "Écluse Salzinnes, Bateau Jannie" en Albert begint aan zijn vraag. Ik moet er stiekem om lachen, met een beetje Frans en plat Hèmerits begrijpt de sluismeester

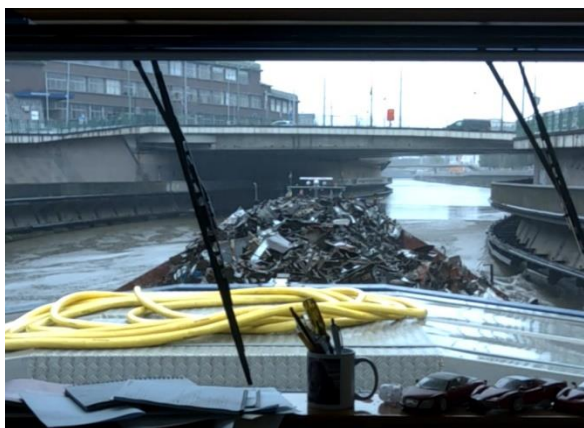
hem toch. We mogen door, via een site op het internet zien we dat er wel veel water afkomt en er daardoor een sterke stroming ontstaat. Dit merken we meteen bij de eerste brug, dit is een boogbrug met in het midden van het water een brugpijler. "Welke kant nemen we" vraagt Albert, "we doen de linkse maar" beantwoordt die zijn eigen vraag. De opening is smal en de zuiging van ons schip is sterk. Door de stroming wil de kop richting de wal, vlug wordt de kopschroef gestart en met veel stuurmanskunsten komen we erdoor. Albert zucht een keer: "de volgende keer nemen we toch de andere opening maar". Al vlug volgt er een sluis, een momentje van rust. Het water komt op het moment met 140m³ per seconde naar beneden. Zo vervolgen we onze weg, soms met zweethandjes aan het stuur. De Samber blijft gelukkig open, de sluisen werken

hier van 6:00 uur tot 20:00 uur. We komen nog net voor sluitingstijd door de sluis en varen door naar de volgende. "Ik ga dit keer naar voren en dan zal ik hem vastknopen" zegt Albert, ik neem het stuur over en meer het schip aan. Er worden verschillende touwen naar de wal gesleept, omdat de stroming tussen het schip kan slaan en daardoor de touwen kunnen breken, is het een klusje dat aandacht vereist.

De volgende ochtend wordt om 5:30uur de motor weer gestart, vandaag hopen we in Charleroi aan te komen. We hebben ons ontbijt net op als we aankomen bij de stad Charleroi. "Dit wordt het zwaarste stukje, schat", de stad is smal en heeft veel bochten achter elkaar. Beneden staat er

1500PK zijn werk te doen, 200 liter gasolie per uur wordt er verbruikt, alle kracht wordt uit het schip gehaald. Met 4 km per uur gaan we erdoor, het is indrukwekkend om te merken hoe sterk water is...

Om 10:00 uur zijn we op het losplekje en om 12:00 uur is de Samber gesloten vanwege al het water dat er af komt...

Het is een poosje later... 18 oktober, de start van de herfstvakantie. Anton, ons neefje, is onze matroos deze week. Hij gaat graag mee om alles te ontdekken rondom het varen. Het water is aan het zakken, de hoeveelheid vracht die we mee kunnen nemen verminderd.

Maandag laden we in Rotterdam, we moeten laden uit een coaster. Prachtig vindt Anton dat, die grote zeeschepen en alles wat er te zien is in een zeehaven. In een uur tijd zijn we vol, "Dat gaat hard hé" klinkt het enthousiast naast me. Onze reis gaat naar Bendorf, als we daar leeg zijn, gaan we laden in Linz am Rhein.

Tijdens het laden moet het schip een stuk afgelegd worden omdat het langs de kant te ondiep is. Split vult het ruim en rond de middag is het schip vol, op naar Aalst. Tijdens de lunch varen we langs Bonn, hier zijn enige ondiepe plekken. Anton wil net een hap van zijn boterham nemen als we een hoop gerommel horen. Met grote ogen en zijn mond open kijkt hij Albert aan, "wat is dat?". "Dat zijn steentjes Toontje", zegt Albert met een lach, Anton wilt er alles over weten hoe dat het toch kan. Ik moet erom glimlachen, want het is een prachtig gezicht om te zien hoe hij alles in zich opneemt wat zijn oom vertelt. De rest van de reis verloopt rustig en zo komen we vrijdagavond aan in Nederhemert om dinsdag te lossen in Aalst.

Op het moment van schrijven is het water nog verder gezakt. Het is erg laag zelfs, op sommige plekken op de Rijn is het zo laag dat het leeg al lastig varen wordt. Het is een tegenstrijdig beeld. Waar nog geen vijf maanden geleden dorpen verdwenen in Duitsland vanwege het water, is het nu zo laag dat er droge plekken zichtbaar worden op de Rijn. Water, het lijkt zo gewoon maar het is een ongrijpbaar iets.

Jannie Bernouw

Watersnood 1 februari 1953

Het is de nacht van zaterdag op zondag 1 februari 1953. Twee dagen na volle maan, het KNMI spreekt in haar voorspelling van een Noordwester storm, windkracht 12 en gevaarlijk hoogwater. Zo ook 's avonds na vijf uur, bovendien nog springvloed.

Toch denken veel mensen dat het wel mee zal vallen. Ten onrechte, de eb blijft uit, het water zakt niet. De harde Noordwesterstorm stuurt het water van de Noordzee in de richting van het Nauw van Calais. Al voor dat de vloed komt gaat het al mis. Vanaf drie uur 's nachts breken er vele dijken door. Bij Stavenisse een gat van 1800 meter. Zo nog op verschillende andere plaatsen. En verdrinken er 1836 mensen. Zo ook veel vee. Toen waren de Deltawerken er nog niet. Daardoor werd het water opgestuwd tot ver in het land. En had dit ook zijn uitwerking op Nederhemert. Het water stond hoog tegen de Maasdijk (d'n Nije dijk). Dat weet ik nog, dat het water deze huizen gewoon ondergraven had door de harde golfslagen. Want het stormde hevig en het was erg koud, guur en er was natte sneeuw. Wat zal dat in Zeeland geweest zijn, 1836 mensen verdronken. Door al deze toestanden zijn er toen in Nederhemert verschillende evacuees geweest. Eén gezin weet ik nog, die bij Dirk Wolfers, bij de achterburen, waren ondergebracht. Een jongen, Thijs van Iwaarden, en zijn zussen Janny en Cokky met hun ouders. Maar er waren er meer in Nederhemert, ook op Zuid. Ook veel vee werd ondergebracht waar het kon. Wij hebben vee uit de Alblasserwaard gehad, die gestald stonden in de boerderij, nu de Meubelberg.

Vanaf 1 februari mochten er geen ongevaccineerde koeien vervoerd worden. Maar er is nooit zoveel vee vervoerd geworden, als op deze datum. Daar ging wel een sprake van uit

Marius Vos vertelde dat hij in 1953 in Militaire Dienst zat en opgeroepen werd om in Dordrecht de dijken mee te helpen gaan verzwaren. Hij werd opgehaald bovenaan de Maasdijk, zodoende moest hij tussen de Kerk en school door naar de dijk, maar durfde dit niet aangezien het dakpannen regende, het was een verschrikkelijke storm. Hij heeft daar dagen met zijn GMC, waar hij chauffeur van was, zandzakken vervoerd. Al met al, deze toestand

ging lang duren, want alle dijken moesten hersteld worden. Zo moest ook alles opgeruimd worden en ook het land moest weer bewerkt worden. Dit werd eerst met kalk bemest omdat alles verzilt was door het zoute water. In die tijd hebben de Gebr. Vos op het Eiland veel land gehuurd en hebben voor die mensen uit Zeeland voor werk gezorgd. Omdat er in Zeeland veel uien geteeld werden, dachten zij dat ze een gat in de uienmarkt gevonden te hebben. 'k Weet nog, 'k was 10 jaar, dat m'n Vader me op de vrachtauto van de fam. Vos beurde, een Albion, en dat ik mee mocht om op het Eiland mee uien te gaan rapen. Op zich voor deze mensen een goede oplossing. Maar ook voor de fam. Vos een grote investering. Bijvoorbeeld een grote schuur met koeling voor de opslag laten bouwen. Deze staat er nog, en ziet men vanaf de Maasdijk staan. Maar wat wil er nu, er zijn ook mensen geweest in het buitenland die ook dachten, er komen geen uien uit Zeeland. Want Zeeland is een speciaal uienland, en daardoor was de markt zo verstoord, dat bijna alle uien in de vuilnis terecht kwamen.

Die vuilnis was een grote sloot, die lag als men de Riemerstraat uit rijdt aan het eind. Nu staan er struiken op te groeien. Als men daar gaat graven, vind men er van alles. Die sloot was een diepe wetering. Laat er maar geen oudheidkundige gaan graven, want dan vindt men er nog kop en schotels uit onze vroegere tijd en niet wat men denkt uit de Romeinse tijd! Deze situatie was voor de Gebr. Vos een hele grote klap. Door deze grote ramp van 1 februari 1953 is het plan van de Deltawerken op de tekentafel gekomen. Nu is het getij van eb en vloed er niet meer. Als er heel geen dijken zouden liggen, zou een groot gedeelte van Nederland met vloed onder water komen staan. Men kan dit ook zien bij het Veerhuis, in Nederhemert. Daar staat een steen in gemetseld, en kan men zien hoe hoog het NAP (Normaal Amsterdams Peil) is.

Jacob Slegh

Koolmonoxide, ook bekend als CO, staat niet voor niets bekend als de sluipmoordenaar. Je ziet of ruikt het niet, maar wanneer je het inademt kan dit ernstige lichamelijke gevolgen hebben. Jaarlijks overlijden in Nederland gemiddeld 10 tot 15 personen door koolmonoxidevergiftiging. Enkele honderden mensen belanden in het ziekenhuis. Een koolmonoxidemelder kan je op tijd waarschuwen en daarmee je leven redden!

Hoe herken je een CO-vergiftiging?

De eerste lichamelijke symptomen van een koolmonoxidevergiftiging lijken op een griepje: lichte hoofdpijn, misselijkheid, overgeven en vermoeidheid. Ook voel je je verward, slaperig en je krijgt een versnelde hartslag. Bij een hoge concentratie koolmonoxide treden er ernstige symptomen op zoals: bewusteloosheid, coma, blijvende hersenschade met mogelijk overlijden als gevolg.

Wat te doen bij een CO-vergiftiging?

- Waarschuw je huisgenoten
- Ga zo snel mogelijk naar buiten
- Bel het alarmnummer 112 en volg de aanwijzingen van de hulpdienst op.

Hoe voorkom je een CO-vergiftiging?

A. Kijk kritisch naar jouw (open) verbrandingstoestel zoals de kachel, geiser, cv- of combiketel

- Een geeloranje vlam in een gastoestel wijst op een gebrek aan zuurstof. Bij een goede verbranding is deze vlam blauw. Neem contact op met een gecertificeerde installateur bij een geeloranje vlam.
- Bevat het apparaat sporen van corrosie, roest of roet? Deze sporen wijzen op een slechte staat van het toestel, vaak met slechte verbranding. Neem contact op met een gecertificeerde vakman.
- Is de aansluiting op het rookgasafvoerkanaal intact en is het traject van dit kanaal zo verticaal mogelijk? Bochten en horizontale stukken in het afvoerkanaal verstoren de trek in het afvoerkanaal.
- Laat jouw verbrandingstoestel jaarlijks controleren door een gecertificeerde vakman. Vaak kun je aan een sticker op het

toestel zien wanneer deze voor het laatst is gecontroleerd.

- Vensters of muren die bedekt zijn met damp (condensatie), kunnen wijzen op een onvoldoende afvoer van de verbrandingsgassen. Neem contact op met een gecertificeerde vakman.
- Heb je een kolen- of houtkachel? Verwijder regelmatig de as. Wanneer de as in de aslade tot aan het rooster komt, wordt onderaan niet meer geventileerd. De verbranding zal onvolledig zijn, met een groter risico op de vorming van koolmonoxide.
- De schoorsteen moet minstens één keer per jaar gereinigd worden. Laat dan ook meteen de luchtdichtheid van de verbindingen nakijken.

B. Ventileer goed

Een goede ventilatie is van groot belang voor de gezondheid van jou en je huisgenoten. Dat betekent niet dat je alle ramen wagenwijd moet openzetten. Het gedeeltelijk dag en nacht openzetten van bijvoorbeeld luchtroosters of kiepramen volstaat.

C. Plaats een werkende koolmonoxidemelder

Deze waarschuwt je als er koolmonoxide in je huis vrijkomt.

Waar moet ik op letten als ik een koolmonoxidemelder koop?

Koop alleen een koolmonoxidemelder die de norm NEN-EN 50291 op de verpakking heeft staan. Dit betekent dat hij aan de technische eisen in deze norm voldoet. Koop bij voorkeur een koolmonoxidemelder die 5 tot 10 jaar lang meegaat. Op de website van de Consumentenbond staat een lijst met veilige koolmonoxidemelders (<https://www.consumentenbond.nl/cv-ketel/koolmonoxide>) of kijk op de webshop van de Brandwondenstichting (<https://brandwondenstichting.nl/webwinkel/categorie/melden/co-melders>).

Hoe werkt het eigenlijk?

Bij brand gaat rook omhoog, omdat rook warm is. Daarom hang je een rookmelder aan het plafond, zodat je snel gewaarschuwd wordt. Koolmonoxide is bijna even zwaar als lucht. Koolmonoxide mengt

zich daardoor gelijkmatig met de lucht. Het gaat dus niet gelijk omhoog, zoals rook.

In ruimtes waar een verbrandingstoestel hangt is de lucht vaak warmer, omdat het toestel warmte uitstoot. Hier zal koolmonoxide dus sneller met de lucht omhoog worden gevoerd.

Dus: in de ruimtes waar een verbrandingstoestel hangt is de hoogte van ophangen, van zowel een co-melder als een rookmelder hetzelfde.

In ruimtes zonder verbrandingstoestel verschilt de hoogte van ophangen van de rookmelder en co-melder.

Hoe kan het dat brandweer na een koolmonoxide-alarm geen hoge koolmonoxide-waarde meet?

Als de koolmonoxidemelder een alarm geeft, dan is er mogelijk een verhoogde concentratie koolmonoxide in de ruimte aanwezig. Ook kan een koolmonoxidemelder in alarm gaan door storing, gebrek aan onderhoud of een lege batterij. Soms wordt tijdens een onderzoek door de brandweer geen verhoogde concentratie koolmonoxide aangetroffen. Het koolmonoxide is dan mogelijk al door ventilatie door frisse lucht verdrongen. De brandweer kan proberen om de omstandigheden naderhand te reconstrueren, om de veroorzaker van het probleem te kunnen traceren.

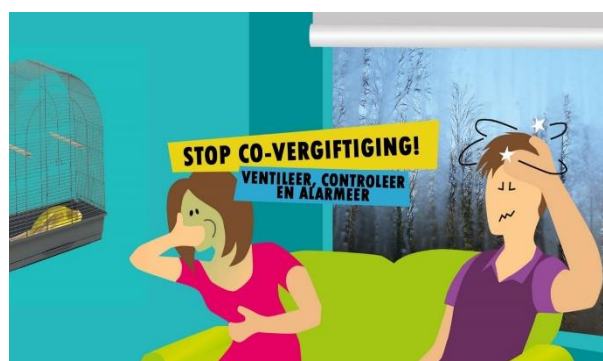
Onderhoud van een koolmonoxidemelder

- **Controleren**

Een koolmonoxidemelder kan waarschuwen voor onveilige situaties veroorzaakt door koolmonoxide. Controleer regelmatig de goede werking van een koolmonoxidemelder volgens specificaties van de leverancier.

- **Vervangen**

Koolmonoxidemelders moeten na een aantal jaren worden vervangen. Zet bij plaatsing de plaatsingsdatum en de vervangdatum met watervaste stift op de voorzijde.

Ventileer

Laat 24 uur per dag en 7 dagen per week een rooster open of een raam op een kiertje.

Controleer

Laat het verwarmingstoestel zoals Cv-ketel of kachel minimaal één keer per jaar door een gecertificeerd vakman controleren.

Alarmeer

Zorg voor je eigen veiligheid: koop en plaats een koolmonoxidemelder, in ieder geval in de ruimte van het verwarmingstoestel of de open haard.

Nieuwe wijkagent

Ik ben Raymond Angenent en werk sinds 2009 bij de politie.

Na mijn opleiding ben ik begonnen in Elst Gelderland en ben sinds juni 2021 wijkagent in werkgebied "De Waarden." Mijn werkgebied is Bern, Bruchem, Delwijnen, Gameren, Kerkwijk, Nederhemert-Noord, Nederhemert-Zuid en Nieuwaal.

Naast mijn hoofdtaak als wijkagent heb ik meerdere taakvelden waaronder noodhulp, studenten-begeleider, specialisme dierenwelzijn, motorrijder en lid van de Mobiele Eenheid (ME)

Wat is een wijkagent?

Een wijkagent is een ervaren politieagent die werkt aan de veiligheid in zijn wijk. Echter kan ik dit niet alleen. Ik doe dit samen met de inwoners zelf, collega's van de noodhulp en met externe partners zoals woningstichting, gemeentes, etc. Met deze netwerkpartners ga ik in overleg om te zoeken naar de beste oplossing voor de probleemhouder. De wijkagent is een bekend gezicht en dient als eerste aanspreekpunt voor iedereen in de wijk.

Contact

Elke wijkagent heeft een eigen informatiepagina op www.politie.nl. Daar is een contactformulier te vinden om de wijkagent te bereiken. Bellen kan ook: 0900-8844.

Maar mocht je mij op straat zien, spreek me aan. Dat vind ik het fijnst!

Met vriendelijke groet,

Raymond Angenent

Senior GGP / Brigadier

0900-8844

MS Teams:

raymond.angenent@blauwonline.onmicrosoft.com

Politie I Oost Nederland I Gelderland Zuid I team de Waarden

Steenweg 85, 5301 HK te Zaltbommel

Postbus 618, 7300 AP Apeldoorn

politie bommenwerper

pol_zaltbommel

wijkagent_bruchem_gameren

Terugblik Quizavond 5 november jongstleden

Onze jaarlijkse quizavond hebben we dit jaar weer in het dorpshuis kunnen houden.

In totaal waren er 9 teams die hebben deelgenomen aan de quiz.

De quizmaster had goed zijn best gedaan om er een leuke en uitdagende quiz van te maken.

Het team Hans Pils wist de meeste vragen juist te beantwoorden en was daarmee de grote winnaar.

Als bestuur van de Oranje Vereniging kijken we terug op een geslaagde avond.

Het einde van het jaar 2021 komt in zicht. We hopen dat 2022 het jaar wordt waarin wij onze evenementen weer kunnen laten plaatsvinden en een ieder van jullie weer mogen verwelkomen.

Wij wensen iedereen fijne feestdagen en een gezond & gelukkig nieuwjaar.

Oranjevereniging 'Oranje Trouw'

Van de huisartsenpraktijk

Nieuws vanuit de huisartsenpraktijk in Nederhemert

Gera 10 jaar in dienst

Gera was 16 november jl. 10 jaar bij ons in dienst. Dit hebben we gevierd met taart bij de koffie! Wij danken Gera voor haar inzet en wensen haar nog vele mooie jaren in onze praktijk.

Bloedprikken

Goed nieuws: wij bieden u vanaf januari 2022 de mogelijkheid om bloed te laten prikken in onze huisartsenpraktijk. Dit kan uitsluitend op afspraak! Dit kan tussen 9.00 – 10.00 uur bij onze doktersassistente, zij doen dat dan namelijk zelf. U kunt een afspraak maken via de button op onze website of telefonisch bij de assistente.

Het voordeel van bloedprikken bij ons in de praktijk:

- U hoeft niet meer naar een prikpost voor bloedafname
- U wordt geprikt door een bekend gezicht
- Uw huisarts en u hebben sneller inzicht in uw ziektebeeld
- U heeft minder kosten, door lagere belasting van uw eigen risico

Bloedprikken wordt mogelijk gemaakt door Dokter&Diagnostiek.

Apotheek

Wij gaan per december aanstaande over op Central Filling. Dit houdt in dat uw chronische medicatie niet in onze apotheek wordt klaargemaakt maar door een externe partij wordt geëtiketteerd. Dit ter informatie, we verwachten dat er voor uzelf niet veel zal veranderen.

De apotheek is geopend op werkdagen van 11:00-11:30 uur en van 16:00-17:00 uur. Vriendelijke verzoek zich aan deze tijdstippen te houden.

Vacature

Voor onze Apotheekhoudende Huisartsenpraktijk te Nederhemert zoeken wij een gediplomeerd apothekers- en/of doktersassistente voor 2 dagen per week. Startdatum is in onderling overleg. Interesse? Stuur uw sollicitatiebrief voorzien van CV naar poh-somatiekvandendool@ezorg.nl

Uw Zorg Online

In de patiëntenomgeving kunt u 24 uur per dag snel, veilig en online contact met uw huisarts hebben. Met uw eigen account logt u veilig in en hoeft u niet elke keer opnieuw uw gegevens in te voeren.

Veel mensen maken al gebruik van de Uw Zorg online app. Hierdoor kan men zelf afspraken inplannen, uitslagen inzien en vragen stellen. De vragen worden via de app beantwoord of u wordt hierover gebeld. U kunt de app downloaden in de appstore of via onze website:

www.huisartsvandendool.nl

Als u rechts bovenin op *inloggen* klikt, kunt u een account aanmaken.

In het scherm van account aanmaken vindt u rechts bovenin de button 'Download de app'.

Met een hartelijke groet,

medewerkers Huisartsenpraktijk van den Dool

De belofte van de harpspeler

Een verhaal over een man die belooft met Kerst thuis te zijn.

In een land hier ver vandaan woonde in een groot bos een man die prachtig op zijn harp kon spelen. De man was niet rijk maar wel gelukkig. Ook de koning van dat land hoorde erover. De koning stuurde meteen een paar knechten naar de harpspeler. Ze moesten hem vragen of hij mee wilde gaan naar het paleis om voor de koning te spelen. De koning wilde hem zó graag horen dat hij tegen zijn knechten zei: "Ik zal niet eten en niet slapen tot ik het mooie geluid van de harp heb gehoord."

Na een lange reis kwamen de knechten van de koning bij het huisje van de harpspeler. Ze riepen: "Harpspeler, kom naar buiten en luister naar ons, want we hebben je iets te vertellen waarmee je heel blij zal zijn!"

Maar toen de harpspeler de boodschap van de koning hoorde, werd hij verdrietig. Hij had een vrouw en een kleine jongen en een lief bruin hondje. Het was bijna kerst en hij wou helemaal niet weg zo vlak voor de kerstdagen. Zijn vrouw en het kleine jongetje schrokken van de boodschap van de koning. Ze vonden het helemaal niet fijn! "Blijf toch bij ons," zeiden ze verdrietig. Maar de harpspeler zei: "Ik moet gaan. Het is heel onbeleefd om de koning teleur te stellen. Maar zo zeker als de hulstbessen rood zijn en de dennenbomen groen, even zeker zal ik met Kerstfeest thuis zijn om mee te eten van de kerstpudding en met jullie kerstliederen te zingen bij mijn eigen kachel".

Toen hij dit aan zijn vrouw en zijn kleine jongen beloofd had, hing hij zijn harp op zijn rug en hij ging met de knechten van de koning naar het paleis. De koning was heel blij toen hij hoorde dat de harpspeler gekomen was. Toen het avond was geworden mocht hij in een bed slapen van het zachtste dons dat er was. Toen het etenstijd was geworden kreeg hij heel lekker eten van een gouden bord aan de koninklijke tafel. Maar daar was de harpspeler

niet voorgekomen. Hij was gekomen om te spelen op zijn harp en dat deed hij dan ook. Als hij speelde, luisterden alle mensen en alle dieren met ingehouden adem naar zijn muziek.

Maar bij alles wat hij deed, vergat de harpspeler geen moment de belofte die hij had gedaan aan zijn vrouw, zijn kleine jongen en zijn lieve bruine hondje. Hij was nu al een aantal dagen bij de koning en het was bijna kerst. Op de dag voor dat het Kerstfeest was nam hij zijn harp in de hand en ging naar de koning om afscheid te nemen. De koning wilde hem niet missen. Hij zei: "Ik zal je een paard geven dat zo mooi is en zo snel zoals je in je leven nog nooit hebt gezien als je hier wilt blijven en op kerstdag wilt spelen en zingen bij mijn troon."

Maar de harpspeler antwoordde: "Ik kan niet langer blijven, want ik heb een vrouw en een kleine jongen en een lief bruin hondje. En ik heb hun beloofd dat ik met Kerstfeest thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen bij mijn eigen kachel." Toen zei de koning: "Als je hier blijft en met Kerstfeest speelt bij mijn troon, zal ik je een wonderboom geven, die in de zomer noch in de winter zijn bladeren verliest. En elke keer als je dit boompje schudt, zal er een regen van goud en zilver voor je voeten neervallen."

Maar de man zei: "Ik kan niet langer blijven want mijn vrouw en mijn kleine jongen en mijn lief bruin hondje wachten op me. En ik heb mijn woord gegeven dat ik met Kerstfeest thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen bij mijn eigen kachel."

Maar de koning gaf het niet op. "Als je op de kerstdag één wijsje voor me speelt en één lied voor me zingt, zal ik je een fluwelen kleed geven en je mag naast me zitten op de troon met een ring aan je vinger en een kroon op je hoofd."

Maar de harpspeler antwoordde: "Ik wil niet langer blijven, want mijn vrouw en mijn kleine

jongen en mijn lief bruin hondje kijken al naar me uit. En ik heb vast beloofd dat ik met het Kerstfeest thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen bij mijn eigen kachel." En hij wikkelde zich in zijn oude mantel, hing zijn harp op de rug en verliet het paleis zonder verder een woord te spreken.

Hij had nog niet ver gelopen toen veel kleine witte sneeuwvlokken uit de lucht naar beneden kwamen dwarrelen. 't Was of ze fluisterden: "Bedenk wat je doet, Bedenk je eens goed, Je gaat een moeilijke reis tegemoet." Maar de harpspeler zei: "Ja, ja, ik zie wel dat de lucht donker is en er zal zeker veel sneeuw vallen. Maar ik heb een vrouw en een kleine jongen en een lief bruin hondje. En ik heb vast beloofd dat ik met het Kerstfeest thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zal zingen bij mijn eigen kachel."

Maar het begon al harder en harder te sneeuwen en al snel waren alle heuvels en dalen, heggen en greppels bedekt met een dik wit tapijt. Van alle paden en wegen was niets meer te zien. En de wind joeg de sneeuw op tot hoge wallen midden over de grote weg. De harpspeler struikelde. De harpspeler viel, maar hij dacht er niet aan om terug te keren. Hij krabbelde weer op. Terwijl hij verder reisde, voelde hij de koude wind. Het leek of de wind riep: "Harp speler, harp speler, wees toch wijs, Keer terug naar het paleis." Maar de harpspeler luisterde niet naar die raad. "De sneeuw mag vallen en de stormwind loeien," zei hij, "maar ik moet doorlopen. En ik heb vast beloofd dat ik met het Kerstfeest thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de kerstpudding en kerstliederen zingen bij mijn eigen kachel."

Toen begon de wind ijsig koud te blazen. De sneeuw bevroor op de grond, het water bevroor in de rivieren, de adem van de harpspeler bevroor in de lucht. En aan de rotsen langs de weg hingen ijskegels zo lang als het zwaard van de koning. De bomen van het dichte bos kraakten en kreunden in de felle wind en het was of ze hem allemaal toeriepen:

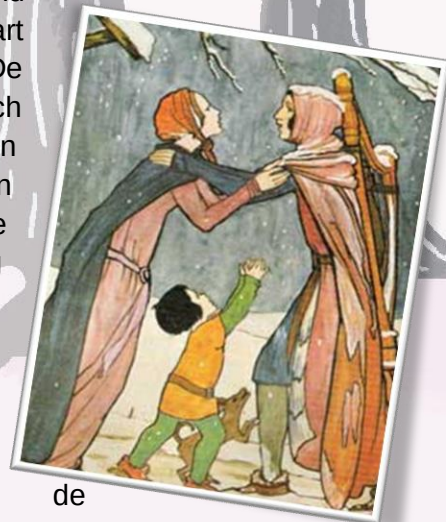
"Het bos is donker, de nacht breekt aan, Waag het niet daardoor te gaan."

Maar de harpspeler liet zich door niets weerhouden. "De sneeuw mag vallen, de stormwind loeien en de nacht moge mij overvallen in het donkere bos," zei hij, "maar ik heb beloofd dat ik met het Kerstfeest thuis zou zijn. Dat ik mee zou eten van de Kerstpudding en kerstliederen zingen bij mijn eigen kachel. En ik moet mijn woord houden."

En verder zwoegde hij totdat het laatste glimpje daglicht verdween en de duisternis zwaar tussen de bomen hing. Maar de harpspeler was niet bang in het donker. "Al kan ik ook niets zien," zei hij, "ik kan tenminste nog spelen en zingen." En jubelend klonk er een kerstlied door het bos. Een lied van Jezus' geboorte, van de engelen die zongen en van de ster die straalde boven de stal van Bethlehem.

Toen hield het op met sneeuwen, de wind ging liggen, de bomen van het woud leken hun takken te buigen om te luisteren. Toen het lied uit was en de harpspeler opkeek, stond hij vlak voor de open deur van zijn eigen huisje. Hoewel hij de weg niet meer kon zien, en de tocht zwaar was geweest, was hij bij zijn eigen huis uitgekomen! Zijn vrouw en zijn kleine jongen en zijn lieve bruine hondje hadden al naar hem uit staan kijken en ze liepen de harpspeler heel blij en opgelucht tegemoet!

De kerstpudding stond al op tafel en zag zwart van de pruimen. De harpspeler voelde zich gelukkiger dan een koning toen hij bij zijn eigen kachel de oude kerstliederen zong samen met zijn vrouw en zijn kleine jongen. En zijn lieve bruine hondje sliep rustig bij het flakkeren van de vlammetjes bij de warme kachel.

Op 21 september 2021 overleed

Adrie le Sage

Weduwnaar van Riet le Sage - Bezemer

in de leeftijd van 87 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 9

Op 21 september 2021 overleed

Hermania Bracht – de Koning

Weduwe van Johannes Bracht

in de leeftijd van 83 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 59

In oktober 2021 overleed

Ben Hoezen

Weduwnaar van Annemarie Spijer

Geboren in Amsterdam in 1935

Laatst gewoond hebbend: Maasdijk 82

Op 7 oktober 2021 is in stilte geboren

Alexander Cornelis Johannes op 't Hof

Alex

Na 33 weken zwangerschap levenloos geboren

Op 4 december 2021 overleed

Cornelia Bouman-van Ooijen

Weduwe van Gijsbertus Willem Bouman

In de leeftijd van 92 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 76a

*soms is er zo veel
wat we voelen
maar zo weinig
wat we kunnen zeggen...*

Veel sterkte gewenst

Colofon en voorwoord.....	01
Nieuwtjes van de dorpsraad.....	03
Onze kleinste Hèmertsen.....	04-07
Dagboek van een jonge moeder	08-09
Zwerfvuil.....	09
Jong ondernemerschap	10-11
Hèmerts dialect.....	11
Altijd vakantie op de Wegwijzer.....	13-15
De kleuters op excursie 1.....	17
De kleuters op excursie 2.....	19
M'n hobby: truckspotten.....	20-21
Lekker wandelen.....	21
Bakken met Jolet	23-24
Recept havermoutkoekjes.....	25
10 jaar dorpskrant, een terugblik 1	27
10 jaar dorpskrant, een terugblik 2	29
Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht.....	31
20 vragen aan.....	33
Scheepswerf de Eista	34-35
Getrouwd.....	36-37
Vanuit de pastorie.....	40-41
Het verhaal van een oud pad	43
Hèmertse families uitgelicht	44-45
Wandeling door historisch Nederhemert.....	46-47
Nieuwe bewoners	48-49
55 jaar getrouwd.....	49
60 jaar getrouwd.....	51
De vrouw met de hond	52-53
Kattenkwaad.....	53
Clubshow 'Knagend vooruit'.....	56-57
Sjef de post gaat met pensioen.....	58-59
Namen op huizen 't Boschke'.....	61
Ruilverkaveling	62-63
Van een schippersvrouw.....	64-65
Watersnood 1953	67
Van de Brandweer	68-69
Nieuwe wijkagent.....	71
Van de Oranjevereniging	73
Van de huisartsenpraktijk.....	75
Verhaal.....	76-77
Rouw.....	78-79
Inhoudsopgave	80